

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

กราฟหัวใจ...

อุ่นละไมใจรัก

tiara

พิมพ์ครั้งที่ 3

กราฟหัวใจ... อุ่นละไมไอรัก

tiara

"ผมกำลังสารภาพรักกับคุณ ผมบอกว่าผมชอบคุณ ไม่สิ ผมรักคุณต่างหาก
แล้วคุณจะอย่างไร"

"ฉันทัน...เอ๋อ...บ๊วกก็..."

"ก็อะไรครับ"

"บ๊วกก็รัก...เอ๋อ..." *ฉันทันเป็นคนพูดติดอ่างตั้งแต่เมื่อไรเนี่ย*

"รักใครครับ"

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือ ความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไม ของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เติมเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

สำหรับนักอ่านหลายๆ คนคงผ่านหูผ่านตามาบ้างกับนามปากกา 'tiara' และอาจมีภาพจำว่านามปากกานี้เขียนเรื่องราวแนวรัก-สืบสวน แต่นอกจากแนวสืบสวนแล้ว tiara ก็เป็นอีกหนึ่งนักเขียนคุณภาพที่มีฝีมือในการบอกเล่าเรื่องราวความรักที่ชวนให้คนอ่านใจเต้นได้ไม่แพ้กัน สำหรับผลงานเรื่อง 'กราฟหัวใจ... อบอุ่นไม่โธ่รัก' นี้ จะพาทุกคนไปร่วมเอาใจช่วยสาวโสดอย่าง 'เมษินี' ให้กระโดดลงจากคานเข้าสู่อ้อมกอดของ 'ณัฐ' หนุ่มหล่อแสนดีผู้เซอร์ไพรส์เธอด้วยการนำ 'ของขวัญ' ที่หายไปกลับมาคืน แต่เรื่องต้นไม่จบแค่การคืนของนี่สิคะ... บอกเลยว่าจังหวะจะโกละโสดของสาวคนนี้ไม่ธรรมดา มีเรื่องราวอีกมากมายให้ชวนลุ้น ถ้าพร้อมจะใจเต้นตึกตักจนกราฟหัวใจพุ่งทะลุถึงขีดสุดแล้ว พลิกหน้าถัดไปกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

tiara

ผู้หญิงราศีเมถุน เรียนจบปริญญาโทด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นแม่บ้านที่มีลูกชายคนเดียว สนใจการทำขนมอบ ต้มกาแฟ เดินทางท่องเที่ยว และเขียนนิยายที่ความรักมักมาพร้อมกับสถานการณ์คับขัน เป็นคนเงิบเรียบร้อยนิดๆ ชอบเก็บตัว รักสันโดษ มองโลกในแง่จริง รักสันติ พยายามเข้าใจคนทุกประเภท (แต่ไม่ได้รักคนทุกประเภท) รักธรรมชาติ ชอบเสียงเพลง มีความสุขกับการดูภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวนกับอ่านหนังสือประเภทจิตวิทยาเด็ก วิทยาศาสตร์ และนิยายแนวโรมานซ์

ปัจจุบันมีผลงานเรื่องสั้นและเรื่องยาวรวมกันสามสิบเรื่อง ส่วนใหญ่เป็นงานสืบสวนสอบสวนที่มากพร้อมกับสถานการณ์รัก ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่สนับสนุนงานเขียนของ tiara มาโดยตลอด หากต้องการทราบความเคลื่อนไหวเรื่องงานเขียนเชิญที่แฟนเพจ By tiara นะคะ

แนะนำตัวละคร

ณัฐ เตชะวินทร์

ผู้บริหารตราสินค้ากินรี หนึ่งในธุรกิจของนิมมานนท์ นักธุรกิจหนุ่มไฟแรงวัย 34 ปี ตัวสูงใหญ่แบบนักกีฬา มีเสน่ห์ แต่ชอบเก็บตัว ทำตัวลึกลับ และมีความทะเยอทะยานสูง

เมษินี (บัว)

ผู้จัดการโครงการ (ผู้ช่วยฝ่ายการตลาด 2) ผู้หญิงสมัยใหม่ วัย 30 ปี ร่าเริง อวบเล็กน้อย เป็นตัวของตัวเอง ทำงานเก่ง มีสังคมเล็กๆ ของตัวเอง

นิรุตต์ (กี)

เพื่อนสนิทของเมษินี นิรุตต์เป็นชายใจหึง บรรณาธิการ ด้านแฟชั่น ทำงานเก่ง รักเพื่อน ชอบชีวิตที่สนุกสนาน

• บทที่ 1

นาฬิกาตั้งโต๊ะกรีดเสียงดังลั่น ฉันพยายามเอามือความหัดหันเสียงนั้น โดยไม่ล้มตา อาการปวดศีรษะรุนแรงขึ้นเมื่อเริ่มมีสติสัมปชัญญะ หลังหยุดเสียงของมันลงได้แล้ว ฉันพยายามลุกขึ้นจากที่นอนอันแสนนุ่มแต่ก็ไม่สำเร็จ ทำได้แค่เพียงนอนหยายกางแขนกางขาและล้มตาอย่างเชื่องช้า บนเตียงนอนเท่านั้น แล้วพยายามคิดทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนที่ผ่านมา

เมื่อวานนี้เป็นวันศุกร์และเป็นวันครบรอบวันเกิดปีที่สามสิบของฉัน เพื่อนๆ โดยเฉพาะเจ็กกี้ได้เซอร์ไพรส์ฉันด้วยปาร์ตี้เล็กๆ ในร้านโปรดของเรา เมื่อคืนฉันพยายามลืมน้ำหนักตัวที่เกินมาเกือบสองกิโลกรัม (ฉันพยายามรักษามันให้อยู่ในมาตรฐานของตัวเอง ซึ่งมันไม่ตรงกับมาตรฐานของกระทรวงสาธารณสุข) โดยอนุญาตให้ตัวเองกินเค้กช็อกโกแลตได้หนึ่งชิ้น สปาเกตตี้หอยลายนิดหน่อย น่องไก่ทอดชิ้นไม่ใหญ่นัก สลัดทูน่า และ เครื่องดื่มแสนอร่อย ซึ่งเจ็กกี้โกหกว่าฉันมีแอลกอฮอล์น้อยมากจนไม่สามารถวัดออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ได้ ตอนนี้นฉันสัญญากับตัวเองแล้วว่าจะไม่เชื่อเจ็เรื่องปริมาณแอลกอฮอล์ในเครื่องดื่มอีกเป็นอันขาด เพราะฉันกำลังแข่งกับ

อย่างหนัก

หลังเที่ยงคืนเล็กน้อยปาร์ตี้ก็จบลง เพื่อนๆ แยกย้ายกันกลับ หนูอีม น้องสาวที่น่ารักสมัยเรียนปริญญาโทมาด้วยกันเป็นคนขับรถมาส่ง โชคดีที่ฉันไม่ได้ขับรถไปงานเอง ไม่อย่างนั้นมันจะกลายเป็นภาระหลังเลิกงานปาร์ตี้แน่ๆ วันเกิดปีนี้ฉันได้ของขวัญมาเยอะเชียว จำได้ว่าเมื่อคืนตอนขึ้นลิฟต์ต้องหอบมันพะรุงพะรัง

หลังจากทบทวนความทรงจำมาได้สักสิบนาที ฉันก็คิดว่าตัวเองพร้อมที่จะลองลุกขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ประสบความสำเร็จ แม้ว่าจะยังมีง่วง แต่ถ้าได้กาแฟสักเหยือก... มันก็คงจะดีขึ้น ฉันลุกขึ้นจากเตียงอย่างช้าๆ ตาเหลือบไปมองกระจกหน้าตู้เสื้อผ้าแล้วมองเห็นตัวเองเหมือนถุงผ้าเหี่ยวๆ ใบหนึ่ง ...ช่างมันเถอะ ยังไงฉันก็อยู่คนเดียว ไม่เห็นต้องกลัวใครจะมาเห็นสภาพอันยับเยินตอนนี้เลย อีกอย่างผู้หญิงวัยสามสิบกับอีกหนึ่งวันอย่างฉันเนี่ย คงหาคนสนใจได้ยากเต็มที...

ฉันเดินเหมือนปูมาจนถึงห้องครัวได้สำเร็จ เปิดเครื่องชงเอสเพรสโซ แล้วหยิบแก้วออกมาหนึ่งใบ ซึ่งเจ็กก็ชอบเรียกมันว่าเหยือก ฉันเงยหน้ามองนาฬิกาแขวนผนังในห้องครัว มันบอกเวลาสิบโมงยี่สิบนาที แสดงว่าต้องดื่มกาแฟ ล้างแก้ว อาบน้ำ และแต่งตัวภายในสี่สิบนาทีที่ก่อนที่จะถึงเวลานัดกับเจ็ก

สบายมาก...ฉันมันประเภทสาวไฮเปอร์ ทำอะไรด้วยความรวดเร็วอยู่แล้ว แต่ต้องหลังจากจัดการกับกาแฟก่อนนะ ฉันชงกาแฟแก้วโต เปิดตู้เย็นหาอาหารเช้าที่พอกินกับกาแฟได้ซึ่งก็เห็นมีแต่คุกกี้ช็อกโกแลตชิพที่เหลือกันกล่องอยู่สามสี่ชิ้น โอเค นั่นคงพอสำหรับเช้าวันใหม่

ฉันนึกขึ้นมาได้ว่าเมื่อคืนยังเปิดกล่องของขวัญไม่หมด หลังจากที่เปิดได้เพียงชิ้นเดียวนั่นก็คือของเจ็ก ซึ่งทั้งคะยั้นคะยอและบีบบังคับให้ฉันเปิดให้ได้ กล่องของขวัญชิ้นนั้นเป็นกล่องขนาดเล็กไม่ใหญ่นัก ใช้กระดาษสาสีหวาน

ห่อทับกล่องสีขาว มีการ์ดใบเล็กๆ แนบมาด้วย เจ้เขียนได้กวนโมโหมาก
ในนั้นมีข้อความสั้นๆ ว่า

*'ถึงคุณเมษินี ขอให้ปีนี้เป็นปีที่ดีที่สุดของหนู ยินดีต้อนรับสู่วัยสาวใหญ่
จาก เจ๊วัยใกล้เคียงกัน'*

อ๊อ! ฉันเกลียดคำว่า 'สาวใหญ่' ชะมัด ทำไมต้องเรียกผู้หญิงวัยเพียง
สามสิบและยังไม่แต่งงานว่าสาวใหญ่ด้วยนะ ฉันถือว่ามันหยาบคายมาก
โดยเฉพาะเวลาที่หนังสือพิมพ์โปรยหัวข่าว่าสาวใหญ่ทำอย่างโน้นอย่างนี้
พอมารอ่านเนื้อหา เธอเป็นเพียงหญิงสาวตัวเล็กๆ ที่มีอายุสามสิบต้นๆ
และสามารถหาเลี้ยงตัวเองได้เป็นอย่างดี แถมไม่มีพันธะทางกายให้ยุ่งยาก
เท่านั้น มันไม่ยุติธรรมเลย...

หากฉันได้เป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์แล้วมีใครเรียกว่าสาวใหญ่บ้าง
ฉันคิดว่าจะฟ้องร้องละ และอีกอย่างคำว่า 'วัยใกล้เคียงกัน' ของเจ้
เป็นการโกหกคำโต เพราะปีนี้เจ้อายุสามสิบเก้าปีแล้วนะ เราใกล้เคียงกัน
เพราะมีเลขสามนำหน้าเหมือนกันเท่านั้นแหละ

ถึงแม้การ์ดน้อยๆ โปนั้นจะทำให้ฉันมอบก้อนใจให้เจ้ก็ไปวงใหญ่แต่ก็
ยังไม่สาสมเมื่อมาเห็นของขวัญสองชิ้นที่อยู่ข้างใน มันเป็นชุดชั้นในสีทูลู
สีแดงแปร๊ด มีลูกไม้ติดไว้ตรงนูนตรงนี้ ฉันช็อกไปเกือบหนึ่งนาที แต่
เพื่อนๆ กลับเฮฮากันมาก ส่วนเจ้ยื่นหัวเราะลั่นโดยไม่สนใจว่าหน้าฉัน
จะแดงขนาดไหน เจ้บอกว่าทั้งสีและแบบเหมาะกับสาวใหญ่วัยสามสิบ
อย่างฉันมากและฉันควรเลิกใส่เสื้อชั้นในแบบสปอร์ตสักที

เข้านั้นฉันจึงวางแผนรับประทานอาหารเข้าพร้อมกับเปิดกล่องของขวัญ
ไปด้วย อีก็่สิบนาที่จะสิบเอ็ดโมง ฉันแกะของขวัญหมดทุกกล่อง ทุกชิ้น
น่ารักมาก ฉันชอบเพราะมันเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่าฉันมีเพื่อนที่รักฉันมาก

แค่นั้น แต่เอ๊ะ! กล่องของขวัญของเจ็กี่หายไปไหนนะ...

ช่างเหอะ มันอาจจะปนอยู่ในถุงไหนสักใบที่ฉันยังดูไม่ละเอียดก็ได้
เอาไว้ค่อยกลับมาดูอีกครั้ง...

ฉันเก็บข้าวของอย่างลวกๆ ไว้บนโซฟาในห้องรับแขกแล้วกลับเข้าไป
ในครัวอีกครั้ง ห้องของฉันอยู่ชั้นสิบ เป็นห้องขนาดกลางในคอนโดมิเนียม
ที่นับว่าหรูหราสำหรับคนทำงานในเมืองหลวง ฉันเพิ่งย้ายเข้ามาได้เดือนกว่า
เท่านั้น โดยใช้เงินเก็บที่มีอยู่ทั้งชีวิตไปในการดาวน์และตกแต่ง มันเป็น
ความภาคภูมิใจของฉันมากที่สุดเพราะมันแสดงให้เห็นพ่อกับแม่เห็นว่าฉัน
โตเป็นผู้ใหญ่พอและสามารถดูแลตัวเองได้ดี

ห้องของฉันมีห้องนอนและห้องน้ำในตัวหนึ่งห้อง ห้องรับแขกอยู่ติดกับ
ห้องครัวเล็กๆ และห้องน้ำสำหรับแขกอีกหนึ่งห้อง แต่ที่ฉันรักมากที่สุด
ก็คือระเบียงอันแสนกว้างขวาง (ซึ่งเจ็บอกกว่าห้องน้ำของเธอยังกว้างกว่านี้)
ที่สามารถมองออกไปยังสวนสาธารณะข้างล่างได้

หลังจากอาบน้ำเย็นจัดและแต่งตัวเสร็จแล้ว โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น
พอดี

"พี่นริยงจะ ที่รัก" เสียงเจ็กี่ดังลอดออกมาขณะที่ฉันจะชักทายชะอีก

"เรียบริยงแล้วคะ หลังจากได้กาแฟหนึ่งเหยือก เจ็จะขึ้นมารีเปล่า"

"ไม่ละ หนูลงมาเลยดีกว่า เจ็รออยู่ในรถหน้าคอนโดฯ นะ"

ฉันหันมาสำรวจความเรียบริยงของห้องก่อนปิดประตูแล้วเดินไป
รอลิฟต์ วันนี้ฉันใส่เสื้อเชิ้ตแขนสามส่วนสีขาวยับกับกางเกงผ้าลายสก๊อต
ตั้งใจจะไปวัดเพื่อทำบุญและถวายสังฆทานเนื่องในวันคล้ายวันเกิดในวัย
วันนี้ จึงชวนเจ็กี่ไปเป็นเพื่อนด้วย เมื่อคืนฉันพยายามยั่วกับเจ็หลายครั้งว่า
ให้แต่งตัวให้เรียบริยงเพราะต้องเข้าวัดเข้าวา

ก็ไม่ใช่ว่าเจ็จะชอบแต่งตัวโป๊เปลือยอะไรหรอกนะ แต่ด้วยตำแหน่ง
'บรรณาธิการด้านแฟชั่น' นิตยสารชื่อดังของเมืองไทย ทำให้เจ็ต้องแต่งตัว

ให้นำสมัยอยู่เสมอ และอย่างที่รู้กันอยู่ว่าแฟชั่นในหนังสือฉบับนี้บางครั้งมันก็ไม่เหมาะที่จะใส่ออกมาเดินบนท้องถนน จึงทำให้งานนี้ต้องมีการกำชับกันหน่อยและเจ็กก็ทำได้ดี เพราะวันนี้เจ็กใส่กางเกงผ้าพอดิตัวสีดำกับเสื้อแขนยาวสีขาวที่มีระบายเล็กๆ ตรงปลายแขนทั้งสองข้าง ดูเรียบร้อยและแสนสง่า มันทำให้ฉันแอบคิดว่าลูกไม้มันก็เข้ากันได้ดีกับผู้ชายเหมือนกัน

กว่าที่ฉันกับเจ็กจะทำธุระมากมายจนมาถึงประตูรั้วบ้านเรา ตกลงกันว่าเย็นนี้จะทำกับข้าวกินที่บ้านของฉันจึงแวะซื้อของสดกลับมาด้วย เจ็กก็มีฝีมือในการปรุงอาหารประเภทเส้นหากไม่รวมมาลวกเข้าไปด้วย สป่าเกดตุ๋นกวาดหอมมะเขือเทศสุตเตอร์เด็ดยอดเยี่ยมที่สุด แต่เป็นเพราะเมื่อวานเราทานสป่าเกดตุ๋นไปแล้ว วันนี้เมนูอาหารจึงเป็นข้าวผัดปลาหูน้ำซึ่งทำง่ายและกลิ่นไม่แรงนัก คราวของฉันมีแค่เตาไฟฟ้ากับไมโครเวฟซึ่งเจ็กบอกว่าแค่นี้ก็ทำอาหารได้ล้านแปด

...ข้างเป็นผู้ชายที่เพียบพร้อมจริงๆ หากให้ฉันตกลงปลงใจใช้ชีวิตกับเจ็กโดยไม่มีเรื่องเซ็กซ์เข้ามาเกี่ยวข้องได้ละก็...ฉันยอมเลยละ แต่ไม่แน่ใจว่าเจ็กจะยอมด้วยรีเปล่า...อย่างน้อยเรื่องอาหารการกินก็สบายไปทั้งชาติ

ไม่ว่าจะทำอาหารเก่งอย่างเดียว เรื่องการทำงานก็มาเป็นอีกหนึ่งลูกน้องของเธอช่วยกันคิดว่า 'ก๊' มาจาก 'เจ็กก็เจ้าการ' เพราะเป็นคนเจ้าระเบียบและทำงานเร็วเป็นจรวด อะไรไม่ได้ตั้งใจจะลงมือทำให้ลูกน้องดูด้วยตัวเองพร้อมกับคำบ่นอีกเป็นกระบุงโกย หลังๆ ลูกน้องที่อยู่ด้วยได้ก็นับว่าเป็นศิษย์เอกกันภูมิ แ่วมาว่าหากลูกน้องคนนี้ไปสมัครงานใหม่ที่ไหนละก็กินตำแหน่งผู้ช่วยบรรณาธิการได้สบาย ถึงแม้จะเจ้าระเบียบแต่เจ็กก็ถือว่าเป็นคนที่รักและดูแลลูกน้องดีมาก หากใครมองข้ามลักษณะภายนอกที่เป็นคนโผงผาง พุดจาเสียงดังจนดูเหมือนคนดูในเวลาทำงานได้ละก็... ต้องรักเจ็กกันทุกคน

ฉันรู้จักกับเจ้เมื่อสามปีที่แล้ว จากการที่ต้องทำงานร่วมกันในโปรเจกต์ถ่ายโฆษณาสินค้าชนิดหนึ่ง หลังจากที่ต้องติดต่อกันตลอดสองเดือน ฉันก็รู้ว่าผู้ชายหัวใจหญิงคนนี้น่าคบมาก เจ้ของฉันเป็นผู้ชายตัวสูง หุ่นเพรียว และมีกล้ามเนื้ออกที่ไม่ใหญ่ไม่เล็กเกินไป อานิสงส์ที่ได้มาจากการเข้าฟิตเนสอาทิตย์ละสามวันเป็นอย่างต่ำ เจ้บอกว่าที่ขยับอย่างนี้เพราะครุฝึกชาวอิตาลีนั้นหล่อทรमानใจมาก แต่จะว่าไปดูภายนอกแทบจะไม่รู้เลยว่าเจ้มีใจรักความเป็นหญิง

ฉันเคยถามว่าทำไมถึงอยากเป็นอย่างนี้...เจ้ว่า 'ไม่ใช่อยากเป็น แต่มันเป็นเองตั้งแต่เกิด' และด้วยความที่มีครอบครัวที่เข้มงวดมาก เจ้บอกว่าถ้าครอบครัวรู้คงรับไม่ได้ เลยปิดความเป็นตัวเองมาตลอด หากมีโอกาสกลับบ้านก็จะเป็นลูกชายที่แสนน่ารักของพ่อแม่เสมอ มีหลายครั้งที่ถูกคะยั้นคะยอให้แต่งงานแต่ก็พยายามบ่ายเบี่ยงและอดที่จะกลัวไม่ได้ว่าคงต้องพูดความจริงเข้าสักวัน

มันทำให้ฉันคิดว่าหากคนเรามองข้ามเรื่องเพศสภาพแล้วพยายามมองลึกเข้าไปในวิญญาณ ภายในตัวตนของเพื่อนมนุษย์แล้วละก็ สังคมอาจไม่มีปัญหาเรื่องการกีดกันทางเพศอย่างทุกวันนี้ก็ได้ อย่างน้อยฉันก็เห็นว่าคนอย่างเจ้ก็เป็นคนดีของสังคมคนหนึ่งและอาจจะดีกว่าใครอีกหลายคน

•
unt
2

หลังจากเราจัดการกับอาหารเย็นเรียบร้อยแล้วฉันก็รับหน้าที่เก็บล้าง เเจ่งที่โซฟาหน้าโทรทัศน์ในห้องรับแขก พร้อมกับช่วยเก็บชิ้นส่วนของกล่องและกระดาษห่อของขวัญไปด้วย เมื่อฉันกำลังเช็ดมืออยู่หน้าอ่างล้างจานในครัว ก็มีเสียงเคาะประตูหน้าห้องดังขึ้นเบาๆ

"เจ๊ชา ช่วยแอบดูให้หนูหน่อย ใครมาเคาะประตูไม่รู้"

เจ๊หยุดมือแล้วเดินไปแอบดูตามาอยู่ที่ประตู "อ๊วย สวรรค์ทรงโปรดหนูบัวจ๋า หนูมีเซอร์ไพรส์หลังอาหารเย็นสำหรับเจ๊ด้วยเธอจ๊ะ"

เจ๊ทำตาลุกวาวให้ฉันที่กำลังเดินมาสมทบ

"เซอร์ไพรส์อะไรคะ หนูไม่มีอะไรสักหน่อย"

"มาดูที่ประตูนี้เร็วๆ เข้า"

ฉันรีบเดินไปที่ตามาแวบข้าง แต่ภาพที่เห็นนั่นทำให้งงง อยู่ว่าผู้ชายที่ยืนอยู่ที่หน้าประตูคือใคร

"ผู้ชายคนนี้เป็นใครละเจ๊ หนูไม่รู้จัก"

"อ้าว! เจ๊ก็ไม่รู้ แต่นี่มันห้องหนูนะ แล้วเขาก็กำลังจะเคาะประตูอีกรอบแล้ว"

เราทำเสียงกระซิบกระซาบกันเพราะกลัวคนข้างนอกจะได้ยิน ฉันตัดสินใจจะกระซิบประตูดอก เจ็ดเดือนสตีก่อนที่เราจะเปิดประตูต้อนรับชายหนุ่ม โดยเฉพาะหนุ่มที่หน้าตาดีมากๆ เช่นนี้ เราควรสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองก่อน ฉันก็มองตัวเองตั้งแต่หน้าอกลงไปถึงข้อเท้าแล้วเห็นว่าตัวเองใส่เสื้อยืดกับกางเกงขาสั้นอยู่ มันก็ไม่ได้น่าเกลียดอะไร ดังนั้นจึงตัดสินใจเปิดประตูพร้อมกับที่ได้ยินเสียงเจ็ดถอนหายใจเบาๆ

ทันทีที่เปิดประตู ฉันก็เห็นผู้ชายตัวสูงใหญ่ ไหล่กว้าง ผมรองทรง สีน้ำตาลเข้ม ตาโตสีน้ำตาล คิ้วดกหนา จมูกเป็นสัน และริมฝีปากบาง เขาใส่เสื้อโบลีสีขาวยาว ดูท่าทางจะอายุมากกว่าฉันไม่กี่ปี สมองฉันรีบบอกตัวเองว่าผู้ชายคนนี้น่ามอง แต่ดูเขาจะตกใจเล็กน้อยที่ฉันเปิดประตูออกมาอย่างรวดเร็ว

"สวัสดีครับ" เขาทักทายขึ้นมาก่อน

"สวัสดีค่ะ ต้องการพบใครคะ"

"คุณเมซินีอยู่ห้องนี้รีเปล่าครับ"

"ฉันเมซินีค่ะ"

หลังจากที่พูดจบ แจ็กก็โผล่ออกมาจากห้องข้างพร้อมยื่นมือมาทักทายชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าห้องของฉัน

"หวัดดีฮะ ผมนิรุตต์ ไม่ทราบคุณคือ..."

เงี้ยวมาดค่อนข้างแมน แต่ขอโทษเถอะ...เธอปิดบังประกายตาระยิบระยับไม่พ้นหรอก

ชายหนุ่มคนนั้นยื่นมือออกมาทักทายกับเงี้ยวอย่างไม่ให้เสียมารยาท "ผมชื่อณัฐครับ"

หลังจากทักทายกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ฉันก็พยายามเอาตัวฉันเจ้ออกไปข้างๆ เพื่อพุดูระดับกับหนุ่มณัฐคนนี้ให้เรียบร้อย

"ไม่ทราบว่าคุณมีธุระอะไรกับฉันคะ"

"เออ...ผมพบกล่องนี้อยู่ในลิฟต์เมื่อคืนครับ ต้องขอโทษด้วยที่
ละลากล่องนี้เพราะผมเห็นการ์ดที่ติดมา จึงทราบว่าเป็นเจ้าของกล่องนี้
เป็นคุณ" เขายื่นกล่องสีขาวที่อยู่ใต้มือมาให้ฉัน

ไอ้ คุณพระช่วย...กล่องที่เขาถืออยู่นั้นมันเป็นกล่องของขวัญที่เจ้
ให้มานี่นา!

ฉันหามันไม่เจอเพราะมันตกอยู่ในลิฟต์ตั้งแต่เมื่อคืนนั่นเอง ที่สำคัญ
ผู้ชายคนนั้นเก็บมันได้!!

แล้วเขาจะเห็นไหมว่าอะไรที่อยู่ข้างในนั้น...

เขาต้องเห็นอยู่แล้วล่ะ เพราะการ์ดมันเสียบอยู่ข้างในกล่อง ฮือ...

ฉันอยากตาย

ไม่รู้ผ่านมากี่นาที หลังจากที่เขายื่นกล่องมาให้ฉันก็ยังคงยืนแข็ง
เป็นรูปปั้นหินอ่อนอยู่ที่เดิม ใบหน้าคงเปลี่ยนสีสลับไปมาจากสีขาวซีดเป็น
สีแดงทั้งหน้าเพราะรู้สึกว่ามันร้อนวูบวาบด้วยความอับอาย และก่อนที่ฉัน
จะตัดสินใจว่าจะทำอะไรต่อไป เจ้ก็จัดการกับสถานการณ์ที่น่าอึดอัดนี้ด้วย
คำพูดที่ฉันรู้สึกว่ามันล่องลอยมาจากที่ไกลแสนไกล

"ขอบคุณนะฮะ เรากำลังสงสัยอยู่เชื่อว่าของขวัญชิ้นสำคัญมัน
หายไปไหน"

ขอบคุณมากค่ะเจ้...รู้สึกที่เจ้กำลังทำให้ฉันอายมากขึ้นและอะไรๆ
มันก็ไม่ได้ดีขึ้นเลย

เจ้ก็รับกล่องนั้นคืนมาแล้ว ส่วนฉันได้แต่ก้มหน้างุด มองเห็นเพียง
ปลายขาทางเกงยีนที่คลุมรองเท้าผ้าใบแบบที่ใช้เล่นกีฬาของชายหนุ่มเท่านั้น

"ขอโทษที่ผมนำมาคืนช้านะครับ คือผมเพิ่งพบมันตอนตึกของเมื่อคืน
พยายามไปถามออฟฟิศข้างล่างว่าคุณอยู่ห้องไหน แต่ผมไม่กล้ามาเคาะ
ห้องคุณตึกๆ แล้วเมื่อเช้าผมก็ตื่นสาย มาเคาะห้องคุณตอนเที่ยงแล้ว
คุณไม่อยู่ ผมเลยเอามาคืนช้าครับ"

ฉันรู้ว่าเขาพยายามอธิบายความบริสุทธิ์ใจในการช่วยเหลือของเขาให้เราทั้งสองคนฟัง แต่ฉันก็อายเกินกว่าที่จะพูดขอบคุณ และการที่จะหันหลังแล้วเดินกลับเข้าห้องไปก็เป็นกริยาที่เด็กเกินกว่าสาววัยสามสิบจะพึงกระทำ

"ไม่เป็นไรค่ะ" ฉันพูดเสียงเบาจนตัวเองก็แทบจะไม่ได้ยิน

"ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะคะ สวัสดีครับ"

"สวัสดีค่ะ" เจ็ก็ตอบกลับไป

และเมื่อเจ้าของรองเท้าผ้าใบคู่ นั้น หมุนตัวออกไป เจ็ก็กึ่งลากกึ่งจูงฉันเข้าไปในห้อง

"บัว... เป็นอะไรไป ซ็อกไปเลยหรือน้องรัก"

ฉันซ็อกจริง ๆ

"โอ๊ย เจ็ หนูอยากร้องให้ผู้ชายนะเจ็ ผู้ชายคนนั้นเป็นคนเจอซุตชั้นในของหนู"

แม้มันจะเป็นซุตชั้นในที่ฉันยังไม่เคยใส่ก็จริง แต่เชื่อเถอะ ผู้ชายคนนั้นต้องคิดว่ามันเป็นซุตชั้นในแบบที่ฉันชอบหรือใส่ประจำแน่นอน

"อ้อ นั่นสิ หล่อซะด้วย"

"นั่นไม่เกี่ยวเลยเจ็ ไม่เกี่ยวว่าเขาจะหล่อหรือไม่หล่อ ที่สำคัญก็คือเขาเจอมันและมันเป็นซุตชั้นในสีทูลูสีแดงต่างหาก" ฉันคร่ำครวญและนอนซกดินซกกองบนโซฟา

"เอาน่า หนูจะคร่ำครวญไปทำไม เจ็ว่าเขาก็เป็นสุภาพบุรุษพอที่จะไม่เอาเรื่องที่หนูทำชั้นในตกในลิฟต์มาล้อเลียนเมื่อเจอกันคราวหน้าหรอก และเขาก็หน้าแดงแปริ๊ดไม่แพ้หนูเหมือนกันตอนพยายามอธิบายให้เจ็ฟังเรื่องการประสบพบเจอของขวัญกล่องนี่นะ" เจ็หัวเราะคิกคักอย่างมีความสุข

"ดูท่าทางเจ็จะมีความสุขมากนะ ไซ้ซี่ เขาเจอซุตชั้นในของหนู ไม่ใช่ของเจ็นี่" ฉันเริ่มพาล

"อ๊ย ถ้าเจอของเงินนะ แสดงว่ามันต้องมีความหมายมากกว่าการทำตกเฉยๆ จ๊ะ" เจ็ก็หัวเราะรำ

ฉันเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่าการที่เขาเดินท่อมๆ มายืนอยู่หน้าห้องฉันก็แสดงว่าเขาต้องอาศัยอยู่ในตึกนี้ด้วย เพราะคนภายนอกจะไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นมาบนชั้นสิบตามลำพังแน่นอน ดังนั้นจึงมีเปอร์เซ็นต์ความเป็นไปได้สูงมากที่ฉันจะเดินไปเจอเขาในลิฟต์ ห้องอาหาร ร้านซักรีด ฟิตเนส โถงหน้าคอนโดฯ หรือลานจอดรถ

โอย...ตายแน่ แล้วฉันจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน...

หลังจากเจ็ก็ลากลับไปแล้ว ฉันก็ยังหมกมุ่นกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ดี พยายามคิดหาวิธีการหลบหลีก หรือคำพูดต่างๆ หากบังเอิญเจอนายฉิ่งอีก ถ้าเขามีท่าทีที่ไม่สุภาพหรือพูดถึงเรื่องนี้อย่างหยาบคาย ฉันก็จะบอกว่า

'ขอบคุณนะค่ะที่เก็บชั้นในให้ ไม่อย่างนั้นวันนี้ฉันคงไม่ได้ใส่มัน'

นี่คงกำกั้นพอที่จะเป็นเครื่องป้องกันไม่ให้เขาอยากมายุ่งกับฉันอีก แต่ถ้าเขาเป็นสุภาพบุรุษอย่างที่เจ็ก็ว่า ฉันก็จะแสดงความเป็นสุภาพสตรี โดยการไม่พูดถึงมันและยิ้มให้เขาอย่างอ่อนหวานที่สุด

หลังจากทำร้ายจิตใจตัวเองโดยการคิดทุกอย่างในแง่ร้ายจนพอใจแล้ว ฉันก็พยายามข่มตาให้หลับและคิดว่าพรุ่งนี้เช้าคงลืมมันได้

• บทที่ 3

แล้วการทำงานอย่างหนักก็ช่วยได้จริงๆ มันทำให้ฉันแทบลืมเหตุการณ์อันน่าอับอายที่เกิดขึ้นไปเลย และยังเป็นโชคดีของฉันด้วยที่ตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมามีคนยังไม่จะเอ่ยกับคุณณัฐที่มุมใดมุมหนึ่งของคอนโดมิเนียมเลย ตอนนี้สิ่งที่อยู่ในสมองมีเพียงเรื่องงานเท่านั้น

ฉันเป็นผู้จัดการโครงการของฝ่ายการตลาดและลูกค้าสัมพันธ์ บริษัทเอคโค ซึ่งเป็นบริษัทโฆษณาที่ตั้งอยู่ย่านชิดลมและเปิดดำเนินการมาสิบห้าปีแล้ว งานของฉันเป็นด้านแรกที่จะพบกับลูกค้า โดยต้องสอบถามความต้องการและช่วยแนะนำการประชาสัมพันธ์สินค้าของเขาก่อนออกสู่สายตาผู้บริโภค บริษัทของเราดูแลลูกค้าตั้งแต่เรื่องการวางแผนการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์จนถึงการสำรวจความนิยมของผู้บริโภค แม้ว่าเราจะไม่ใช่บริษัทโฆษณารายใหญ่ของประเทศแต่ก็เป็นบริษัทที่มีชื่อเสียงพอสมควร ลูกค้าที่เคยใช้บริการของเราก็มักกลับมาหาเราเสมอ

แต่ในช่วงสองปีที่ผ่านมา 'เอคโค' มีคู่แข่งรายสำคัญเพิ่มขึ้น นั่นคือบริษัท 'เดอะ ซ้อยส์' ซึ่งได้เสนอตัวเพื่อเป็นทางเลือกของลูกค้า เดอะ ซ้อยส์เป็นคู่แข่งที่น่าจับตามองมาก บริษัทนี้มีส่วนที่ทำให้ส่วนแบ่งการตลาดของ

เอกโค่ลดลง

หัวหน้าของฉันชื่อ 'เศรษฐี' แต่ฉันมักเรียกว่า 'พี่อืด' พี่อืดเป็นผู้ใหญ่ใจดีแต่เด็ดขาด เพราะต้องดูแลลูกน้องมากมาย ฉันเป็นผู้ช่วยหนึ่งในสองคนของพี่อืด ส่วนผู้ช่วยอีกคนนั้นเป็นสาวสวยที่มีดีกรีเป็นสาวไฮโซ จบปริญญาโทจากเมืองนอก ชื่อชลธร แต่ฉันเรียกเธอว่า 'หนองน้ำ' (ซึ่งมันเป็นการตอกกลับหลังจากที่เธอเรียกฉันว่า 'บัวบาน') เธอเป็นคนเก่งที่ทวนประสาทฉันที่สุดในโลก อายุมากกว่าฉันสองปี มีประสบการณ์มากกว่า เพราะเคยฝึกงานกับบริษัทโฆษณาชั้นนำที่เมืองนอก เซอะ! แต่ฉันไม่สนใจหรอก เพราะกว่าที่ฉันจะก้าวขึ้นมาเป็นผู้ช่วยเคียงบ่าเคียงไหล่กับเธอได้ ฉันคิดว่าตัวเองก็มีดีเหมือนกัน

การที่ฉันกับยายน้ำไม่ค่อยจะกินเส้นกันนั้น เหตุผลก็ไม่มีอะไรมาก เป็นเรื่องของผู้หญิงที่ถ้าเล่าให้ผู้ชายฟังก็ต้องบอกว่าไร้สาระ เราทำงานด้วยกันมาห้าปีแล้ว ตั้งแต่เป็นพนักงานการตลาดธรรมดา งานของเราก็ประสบความสำเร็จดี แต่เราไม่ชอบหน้ากันมาตั้งแต่แรก เหมือนที่เขาบอกว่าแม่เสือสองตัวอยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้ ยายน้ำให้เหตุผลว่าเพราะฉันเป็นคนขี้เหร่ ก้าวร้าว ดื้อรั้น และเอาแต่ใจตัวเอง ส่วนถ้าถามฉัน...ฉันก็จะบอกว่า เธอเป็นคนสวยแบบเซรามิก (สวยดีแต่ไม่มีประโยชน์ แสนแพงแล้วยังแตกง่ายอีก) หยิงยโส และชอบให้โลกหมุนรอบตัวเธอตลอดเวลา ลูกน้องของฉันบอกว่าถ้าเราสองคนทำงานด้วยกัน ต้องห้ามเอาวัตถุไวไฟมาวางไว้ใกล้ๆ อย่างเด็ดขาด เพราะมันอาจจะลุกติดไฟและเผาผลาญบริษัทได้

เราสองคนแข่งขันกันทำงานจนได้เป็นพนักงานดีเด่นกันทั้งคู่ มีลูกค้าประจำมากพอๆ กัน แต่เราได้รับมอบหมายให้ดูแลลูกค้าคนละกลุ่ม ยายน้ำดูแลลูกค้ากลุ่มผลิตภัณฑ์ที่กินได้ ส่วนฉันดูแลลูกค้ากลุ่มผลิตภัณฑ์ที่กินไม่ได้ ดังนั้นคนที่ควรได้รับตำแหน่ง 'พนักงานดีเด่นตลอดกาล' น่าจะ

เป็นที่อึด เพราะสามารถบริหารจัดการเราสองคนให้ทำงานด้วยกันได้อย่างดี (หากไม่นับตอนเราทะเลาะกันในห้องประชุม เพราะที่อึดจะนั่งอุดหูอย่างเดียวจนกว่าจะมีใครสักคนเหนื่อยแล้วหยุดไปเอง) แต่ก็มีอย่างหนึ่งที่เราเหมือนกันคือตอนนี้เรายังใช้คำนำหน้าว่า 'นางสาว' ด้วยกันทั้งคู่ แต่เธอก็ยังอึดสำหรับเธอขณะที่ฉันด้วยการบอกว่าการที่เธอยังคงดำรงความเป็นนางสาวอยู่นั้นเพราะยังไม่เจอคนที่ดีพร้อมสำหรับเธอ ส่วนฉัน...ยังไม่สามารถเป็นคนที่ดีพร้อมสำหรับใครได้

เฮ้อออออ...เอาเป็นว่าเธोजัดฉันให้อยู่ในอันดับสุดท้ายของห่วงโซ่อาหารเลยทีเดียวนะ

เช้าวันนี้นั้นฉันนัดประชุมกับที่อึดและยายน้ำตอนสิบโมง มันเป็นประชุมประจำสัปดาห์ที่เราต้องสรุปรายงานให้ที่อึดทราบ เมื่อวานฉันนั่งเตรียมรายงานเสร็จเกือบหกโมงเย็น ดังนั้นเช้านี้จึงไม่จำเป็นต้องมาถึงออฟฟิศเร็วนัก แต่ต้องมีเวลาจิบลาเต้ร้อนๆ ของสตาร์บัคส์สักแก้วก่อนเข้าประชุม เพราะการประชุมแต่ละครั้งมักจะต้องใช้พลังงานมหาศาล บริษัทเอกโค่เช่าอาคารสำนักงานถึงสามชั้นและอาคารก็ตั้งอยู่ในย่านธุรกิจที่คนทำงานพลุกพล่านมาก บรรยากาศการเดินทางมาทำงานของแต่ละคนเลยสับสนวุ่นวายแตกต่างกัน บางคนนั่งรถเมล์ รถไฟฟ้า หรือนั่งเรือ สำหรับวันนี้ฉันขับรถมาทำงานเองก็ต้องออกจากคอนโด ก่อนเจ็ทโหม่งเช้าเล็กน้อยกว่าจะถึงออฟฟิศก็เกือบเก้าโมง หากมีธุระเร่งด่วนก็ไม่ควรขับรถมาทำงานหันไปใช้บริการรถไฟใต้ดินต่อด้วยรถไฟฟ้า BTS มาทำงานดีกว่า แม้จะยุ่งยากไปหน่อยแต่ก็สะดวกรวดเร็ว เบ็ดเสร็จใช้เวลาประมาณสี่สิบห้านาที แม่เคยถามฉันหลายครั้งว่าไม่เบื่อหรือที่ต้องนั่งรถนานๆ เพราะแม่สงสัยเหลือเกินว่าการเดินทางไม่ก็กิโลเมตร แต่ใช้เวลามหาศาลอย่างนี้ ฉันและคนกรุงเทพฯ ทั้งหลายทนได้อย่างไร มันกลายเป็นความเคยชินไปแล้ว

เพราะฉันใช้ชีวิตในเมืองหลวงมาถึงสิบสองปี การเผื่อเวลาเดินทางจึงเป็นเรื่องที่ฉันและคนกรุงเทพฯ ทุกคนต้องทำทั้งนั้น

ฉันเดินถือแก้วเวลาเต็มมาจะเอ่อกับยายน้ำที่หน้าลิฟต์ เรามองหน้าหยิ่งเชิงกันเล็กน้อยแต่ยังไม่มีใครพูดอะไร วันนี้เธอใส่กระโปรงสั้นแค้เข้าและเสื้อสูทสีฟ้าเข้าชุดกัน ถือกระเป๋าใบเล็กสีครีมกับรองเท้าส้นสูงที่ทำให้เธอดูสูงเพรียว แล้วยังรวบผมไว้หลวมๆ ด้วยปิ่นปักผม และที่คอก็มีผ้าผืนเล็กๆ พันไว้ด้วย เธอเป็นผู้หญิงอีกคนที่แต่งหน้าได้สวยมาก ฉันสงสัยจริงๆ ว่าเธอต้องตื่นตั้งแต่กี่โมงเพื่อทำทุกอย่างให้ออกมาสมบูรณ์แบบอย่างนี้

ส่วนฉันนะเธอ...อะไรก็ใส่ได้ทั้งนั้น อีกอย่างบริษัทก็ได้ไม่ได้เข้มงวดเรื่องการแต่งกายมากนัก นอกจากวันที่ต้องพบลูกค้า เราก็ต้องเรียบร้อยหน่อยเพื่อเสริมบุคลิกให้ดูเป็นมืออาชีพ อย่างวันนี้ฉันมีประชุมภายในบริษัทและอาจต้องออกไปดูการทำงานของลูกน้องที่ไปถ่ายโฆษณาออกสถานที่ตั้งนั้นวันนี้ก็เลยใส่กางเกงสีดำ เสื้อเชิ้ตสีขาวมีลายทิวทัศน์ที่หน้าอกด้านซ้ายกับรองเท้าส้นเตี้ยและกระเป๋าใบยักษ์ที่อัดทุกอย่างเข้าไปได้เหมือนเช่นเคย ส่วนผมก็มัดรวบไว้เป็นหางม้า เรื่องแต่งหน้าไม่ต้องพูดถึง ขอแบ่งพัทกับลิปสติกอีกหนึ่งแท่งเป็นพอ แจ้ก็เคยดูหลายครั้งแล้วเรื่องการแต่งตัวของฉันเจ็บอกว่าฉันไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในเรื่องการแต่งตัวเอาซะเลย

ไม่จริงสักหน่อย...ฉันแค้ไม่ได้ให้ความสำคัญกับมันมากเท่านั้นเอง เพราะมันเสียทั้งเวลาและค่าใช้จาย อีกอย่างการที่ต้องคิดว่าวันนี้จะจับกางเกงตัวนี้มาใส่ให้เข้ากับเสื้อตัวไหนนั้นมันเสียเวลาซะมัต ถ้าลดความหมั่นใส้ในตัว ยายน้ำลงไปได้ ฉันว่าวันนี้เธอก็สวยดี แต่ถ้าปิดปากเงียบเฉยโดยไม่ทักทายกันยามเช้าก็จะมีงอยอยู่ ฉันเลยต้องพูดกับเธอก่อน

"อรุณสวัสดิ์ วันนี้เที่ยวบินออกกี่โมงเธอจะ"

เธอทำหน้างงๆ เล็กน้อย แต่ก็ดูท่าทางพร้อมจะกระโดดขย้าฉันเหมือนกัน

"วันนี้ฉันไม่ได้ไปไหนสักหน่อย"

ตกหลุมฉันซะแล้ว

"อ้าว เหนอ เห็นแต่งตัวยังกับแอร์โฮสเตส เลยคิดว่าจะบินไปปารีสซะอีก"

ฉันยิ้มให้หวานฉ่ำ วันนี้เอาพอกหอมปากหอมคอก่อนแล้วกัน ฉันรีบเข้าไปในลิฟต์ก่อนที่เธอจะเถียงทัน เมื่อเข้ามาแล้วก็มีคนอื่นตามเข้ามาด้วย เธอจึงไม่กล้าต่อปากต่อคำ

เมื่อมาถึงชั้นของเรา ฉันออกจากลิฟต์มาก่อนโดยมียายน้าเดินตามออกมาติดๆ ฉันเตรียมตัวรอฟังคำถากถางของเธอบ้าง

"ฉันเสียใจกับเธอด้วยนะ"

เอ... จะมาไม่ไหนเนี่ย

"เรื่องอะไร"

"ก็เห็นใส่สีไว้มันทุกซั้วทุกปี เลยคิดว่าคนใกล้ตัวจากเธอไปที่ละคนสองคน เพราะทนปากเธอไม่ได้ล่ะสิ"

พูดจบแล้วยายน้าก็เดินจากไป เธอไม่ได้เมตตามันเลยแม้แต่น้อย ฉันรู้สึกเจ็บๆ คันๆ แต่ก็มีมันส์ดี

เอ... ฉันเป็นพวกนิยมความเจ็บปวดรีเปล่านั้น

ยกนี้ฉันแพ้เพราะเธอมีเวลาคิดโต้ตอบตอนอยู่ในลิฟต์ แต่ไม่เป็นไร... ชีวิตของเราสองคนยังต้องเจอกันอีกนาน

การประชุมเริ่มขึ้นตรงเวลา ยายน้าเริ่มสรุปรายงานในโปรเจกต์ที่ตัวเองรับผิดชอบก่อน จากนั้นก็เป็นคิวของฉันบ้าง เราทั้งสามคนใช้เวลาพูดคุยกันเกือบชั่วโมง ส่วนใหญ่พรีอิตจะรับฟังแต่ก็มีคำถามและคำแนะนำแทรกมาเป็นระยะๆ หลังจากจบการรายงานแล้ว พรีอิตก็มีเรื่องคุยกับเราบ้าง

"เอาละ วันนี้ที่มีสองเรื่องจะแจ้งให้ทราบ เรื่องแรกคือส่วนแบ่งการตลาดที่ลดลงของเรา ในช่วงไตรมาสแรกของปีนี้เราเสียลูกค้าให้คู่แข่งไปพอสมควร ทำให้เรามีส่วนแบ่งการตลาดเพิ่มขึ้นเกินหน้าเราไปประมาณสองสามเปอร์เซ็นต์ บอสก็เริ่มเตือนมาแล้วให้เราเร่งหาลูกค้าหน่อย"

"น้ำสงสัยจังว่าทำไมเดอะ ซ้อยส์ถึงดึงลูกค้าของเราไปได้ ทั้งที่ลูกค้าเหล่านั้นก็เคยพึงพอใจกับงานของเรามาก"

"เออ พี่ก็ไม่แน่ใจ อาจจะเป็นเพราะเขามีเงินทุนมาก แล้วใช้กลยุทธ์ด้านราคาเพื่อเข้าแข่งขันกับเราก็ได้"

"ถ้าอย่างนั้นบัวจะพยายามดูแลลูกค้าเก่าของเราแล้วกันนะคะ อาจจะต้องเพิ่มกลยุทธ์บางอย่างเพื่อดึงดูดเขาเอาไว้"

พี่อืดพยักหน้า "เราสองคนลองคิดดูแล้วกันว่าพอจะมีทางไหนแก้ไขปัญหานี้ได้บ้าง ส่วนอีกเรื่องคือพี่มีโปรเจกต์ใหม่ทีเพิ่งรับมาจากบิกบอสเราเมื่อวานนี้"

"กินได้ไหมคะพี่" ฉันทามเพื่อจะได้รู้ว่ามันจะเป็นงานของใคร

"ได้บ้างไม่ได้บ้าง" พี่อืดพูดยิ้มๆ

"โปรเจกต์หลายชิ้นหรือคะ" พี่อืดพยักหน้ากับคำถามของยายน้ำ

"คืออย่างนี้ ตอนนี้มีบริษัทที่มีธุรกิจที่ผลิตสินค้าหลายประเภทภายใต้ตราสินค้าเดียวกัน แล้วจะวางขายในห้างสรรพสินค้าชั้นนำ ระยะเวลาแรกเจ้าของตราสินค้าเขาต้องการเปิดตัวให้กลุ่มลูกค้าที่มีรายได้ระดับปานกลางถึงสูงรู้จัก ระยะเวลาต่อไปนี้อาจจะขยายไปเมืองนอก ในตอนนี้วัตถุประสงค์หลักคือไม่ваกลุ่มเป้าหมายจะทำอะไร เขาก็อยากให้คนนึกถึงตราสินค้าของเขาเป็นอันดับแรกหรือเดินเข้ามาหาร้านของเขาก่อน"

"แสดงว่าราคาก็แพงใช้ได้เลยสิคะ"

จากคำพูดของพี่อืด ฉันทึกถึงร้านมาร์กแอนด์สเปนเซอร์ของประเทศ

อังกฤษขึ้นมาทันที

"ก็พอสมควร แต่คงไม่แพงเท่าของนอกหรอกนะ เพราะเขาต้องการสร้างเป็นแบรนด์ของคนไทย" พี่อีตหยุดตอบคำถามของฉันแล้วสั่งงานต่อ "แม้ว่าปกติที่จะแบ่งความรับผิดชอบตามผลิตภัณฑ์แต่คราวนี้คงต้องรวมหัวกันแล้วละ ไม่อย่างนั้นคอนเซ็ปต์มันจะมั่ว ถ้าให้ทำคนเดียวก็คงไม่ไหวแน่ จากที่ฟังเราทั้งสองคนสรุปงานก็ดูเหมือนจะเคลียร์งานเก่าได้ในสิ้นเดือนนี้นะ แต่ของบิวจะเบากว่าน้ำหนักหน่อย เอาอย่างนี้แล้วกัน... ในระยะแรกที่เราต้องประสานงานกับลูกค้า พี่จะให้บิวเป็นแกนหลักก่อน น้ำเป็นฝ่ายสนับสนุน ถ้าน้ำส่งต่องานที่ค้างอยู่ให้ฝ่ายผลิตเสร็จเมื่อไรค่อยมาทำเต็มตัว พี่อยากให้เราประสานงานกันให้มาก เพราะถ้าโปรเจกต์นี้สำเร็จคงมีข่าวดีให้เราคนใดคนหนึ่งแน่"

"ข่าวดีอะไรคะ"

ฉันและยายน้ำพุดขึ้นพร้อมกัน

"นี่พี่ยังไม่ได้คุยกับบอสเลยนะ แต่คิดว่าพี่คงไม่เปลี่ยนใจแล้วละ ถ้าเสร็จงานนี้พี่จะลาออกไปทำธุรกิจส่วนตัว"

เราสองคนอ้าปากค้างเพราะไม่เคยคิดว่าพี่อีตจะลาออกมาก่อนเลย

"ไม่ต้องตกใจหรอกนะ จากเป็นไม่ได้จากตายสักหน่อย แต่เราเข้าใจใช้ไหมว่าคนที่ขึ้นมาแทนพี่จะมีแค่คนเดียวเท่านั้น แล้วปกติพี่ก็จะมีสิทธิ์ในการเสนอชื่อคนคนนั้นให้กับบอสด้วย แต่ไอ้การที่บอสจะโอเครีเป่ล่าก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง พี่ต้องขอบอกว่าผลการทำงานครั้งนี้มันจะเป็นตัวชี้วัดตัวหนึ่ง เพราะเรื่องวิจัยคู่กับคุณวุฒิเราทั้งคู่ก็มีคล้ายๆ กัน คราวนี้พี่จะดูรอบด้าน ทั้งเรื่องการวางแผน การบังคับบัญชา การติดต่อประสานงาน รวมไปถึงเรื่องการดูแลงบประมาณด้วย น้ำไม่ต้องกลัวนะว่าจะเสียเปรียบที่เข้ามาช้ากว่าบิว เพราะพี่บอกแล้วว่าพี่มองหมดทุกด้าน ทุกเรื่อง ผลของโปรเจกต์นี้จะเป็นอีกตัววัดหนึ่งเท่านั้นเอง"

ที่อึดพูดไปยิ้มไป แต่เราสองคนยังคงพูดอะไรไม่ออก

"มีอะไรจะถามพี่ไหม"

"ระยะเวลาที่เราทำโปรเจกต์นี้ประมาณเท่าไรคะ" ยายน้ำพูดออกมาก่อน
"ไม่นานเกินหกเดือน"

แสดงว่าเรามีเวลาทำงานและเวลาในการพิสูจน์ตัวเองทั้งหมดหกเดือน เพื่อให้หัวหน้าของเราตัดสินใจว่าใครจะเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุด ฉันรู้สึกเครียดขึ้นมาทันทีและสามารถคาดการณ์ได้เลยว่าอาการไมเกรนจะมาเยือนในอีกสองชั่วโมงข้างหน้าแน่

ฉันเดินกลับมาที่โต๊ะทำงาน ในสมองยังคงมึนงงกับสิ่งที่ได้ยินมา ความจริงแล้วฉันก็มีเป้าหมายในการทำงานอยู่เหมือนกันว่าอีกสักห้าปีต่อจากนี้ฉันคงมีวุฒิภาวะพอที่จะก้าวขึ้นสู่ฝ่ายบริหารอย่างเต็มภาคภูมิ แต่นี่ดูเหมือนโอกาสจะก้าวเข้ามาหาฉันเร็วขึ้นและยังเพิ่มความกดดัน โดยการมีคู่แข่งที่แสนจะน่ากลัวด้วย แต่ตอนนี้มันก็ไม่ใช่ว่าเวลาที่จะมานั่งคร่ำครวญ เพราะสนามแข่งขันได้ถูกเปิดออกตั้งแต่สิบนาทีก่อนที่ผ่านมาเรียบร้อยแล้ว

• บทที่ 4

เสียงโทรศัพท์ที่โต๊ะตั้งขึ้นในเช้าวันทำงานกลางสัปดาห์ ฉันเอื้อมมือไปรับอย่างเกียจคร้าน

"ฮัลโหล"

"บ๊ว มาหาพี่ที่ห้องหน่อย เรื่องตารางนัดคุยกับลูกค้ารายใหญ่ออกมาแล้วนะ" เสียงพี่อีดเรียกพบ

"ให้บ๊วตามน้ำด้วยไหมพี่" ฉันคิดว่าเราต้องเข้าพบพี่อีดทั้งคู่เพื่อรับทราบข้อมูลการทำงานร่วมกัน

"พี่คุยกับน้ำแล้ว เรานั่นแหละเข้ามาคนเดียว"

เอ มันออกจะแปลกๆ นะที่เราเข้าพบหัวหน้าไม่พร้อมกัน ไม่ใช่ว่าฉันจะไม่เคยคุยงานกับพี่อีดตามลำพัง แต่เรื่องโปรเจกต์นี้พี่อีดเป็นคนบอกเองว่าเราต้องรวมหัวกัน...

ช่างเถอะ มัวแต่กังวลก็ไม่มีประโยชน์ เพราะในช่วงแรกฉันก็ต้องรับงานเข้ามาดูแลก่อนยายน้ำอยู่แล้ว

ฉันเกาะประตูเพื่อขออนุญาตเข้าไปในห้องทำงานของพี่อีด

"เชิญ" เสียงอนุญาตเบาๆ พี่อีดให้ฉันนั่งที่เก้าอี้ตรงข้ามโต๊ะทำงานตัวใหญ่

แล้วยื่นซองเอกสารสีน้ำตาลมาวางไว้ที่หน้าโต๊ะ "นี่เป็นข้อมูลทั้งหมดของกินรี
ที่พี่ได้มาจากบิกบอส บัวเอาไปอ่านก่อน"

ฉันเปิดซองเอกสารที่มีกระดาษไม่กี่แผ่นอยู่ในนั้นออกมาดู

"กินรี...นี่เป็นชื่อตราสินค้าหรือคะ" ฉันเห็นสัญลักษณ์ของกินรีที่มีปีก
สวยงามอยู่บนหัวกระดาษ

"ใช่ สำหรับวัยรุ่นน่าจะบอกว่ามันเซ็กซี่ไปหน่อย แต่ถ้าต่อไปคิดจะเอาไป
ขายในตลาดเมืองนอก ฝรั่งเศสก็รู้จักกินรีของไทยเรามากอยู่เหมือนกัน"

ฉันดูรายละเอียดของผลิตภัณฑ์ต่างๆ แล้วเห็นว่ามีความน่าสนใจ กระเป๋า
รองเท้า หมวกสำหรับใส่เล่นกีฬาเป็นหลัก

"เออละ พี่จะตีกรอบงานของเราให้เห็นชัดขึ้นนะ 'กินรี' จะเปิดตัว
ในแนวความคิดที่ว่าเขาจะเป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าจำพวกดูแลและบำรุง
สุขภาพ อย่างการดูแลสุขภาพก็ตีความว่าเป็นพวกที่เกี่ยวข้องกับการ
ออกกำลังกาย ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้าหรืออุปกรณ์กีฬา ส่วนการบำรุงสุขภาพ
ก็จะเป็นพวกอาหารเสริมต่างๆ โดยเน้นสมุนไพรไทยที่เอามาทำเป็นเม็ด
ให้กินง่าย มันก็เลยกลายเป็นว่าครอบคลุมความรับผิดชอบของทั้งน้ำและ
บัวไปด้วย"

ฉันพอจะมองเห็นภาพรวมของงานได้ง่ายขึ้น เพราะตัวสินค้าค่อนข้าง
จำเพาะเจาะจงมากกว่าที่คิดไว้ในตอนแรก

"แล้วต้องการเปิดตลาดที่ไหนคะ"

"ตอนนี้เขาจะเปิดตลาดในกรุงเทพฯ ก่อน โดยเอาใจคนทำงาน
เป็นหลัก พวกที่มีเวลาในการออกกำลังกายไม่มากหรือพวกที่เอากีฬา
มาเป็นเครื่องมือในการเข้าสังคม แล้ววันศุกร์ที่จะถึงนี้ ลูกค้านัดพบเรา
ที่บริษัทของเขาเพื่อคุยรายละเอียดของงาน พี่คิดว่าจะให้หน้ากับบัวไปกับ
พี่ทั้งคู่ ตกวันศุกร์เราเจอกันที่ติ๊กถูกคำตอนเก้าโมงครึ่งแล้วกันนะ
ก่อนเวลานัดครึ่งชั่วโมง บัวเอารายละเอียดพวกนี้ไปศึกษาก่อนแล้วกัน"

ฉันตอบรับคำสั่งแล้วขอกลับไปทำงาน แต่ก่อนที่จะออกมาจากห้องนั้น พี่อืดก็เรียกฉันไว้

"มีอะไรหนักใจก็ปรึกษาพี่ได้นะ งานนี้ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะคุณอาจองกำชับนักกำขับหนาว่าเจ้าของกินรีเป็นเพื่อนเก่าของท่าน ให้เราดูแลอย่างเต็มที่"

คุณอาจองเป็นบิกบอสของเรา

"ตอนนั้นบ๊วยังไม่มีอะไรหนักใจคะ แต่เอาไว้หลังจากรับงานมาแล้ว อาจจะก็ได้ ถึงเวลานั้นจะขอใช้บริการพี่อืดแล้วกันนะคะ ส่วนเรื่องงานไม่ต้องห่วง บ๊วยเต็มที่ทุกงานอยู่แล้ว"

ฉันรู้สึกดีที่มีเจ้านายห่วงใยอยู่เสมอ อันที่จริงก็ยอมรับว่ามีความกังวลกับงานนี้มากกว่าปกติ ซึ่งเป็นผลมาจากสิ่งที่พี่อืดต้องการคัดเลือกผู้ดำรงตำแหน่งแทน แต่เมื่อมานั่งคิดอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วก็ตัดสินใจว่าจะลองสู้อย่างเต็มที่ดูสักครั้ง ไม่ว่าจะผลการแข่งขันจะออกมาเป็นอย่างไร สิ่งที่ฉันอยากเห็นมากกว่าก็คือความพึงพอใจของลูกค้า ขอภาวนาให้ลูกค้ารายนี้ไม่เป็นพวกเจ้าปัญหาทีเถอะ

แล้วเช้าวันศุกร์ก็มาถึง ฉันตั้งนาฬิกาปลุกหกโมงเช้า จัดการอาบน้ำ แต่งตัว เนื่องจากวันนี้ต้องพบลูกค้า จึงตัดสินใจใส่ชุดสวยที่เคยไปเลือกซื้อกับเจ๊ก็ตั้งแต่ช่วงที่ห้างสรรพสินค้าลดกระหน่ำตอนปลายปี มันเป็นชุดวันพีช สีชมพูกลีบบัวแขนกุด แล้วมีเสื่อสุทความยาวพอดีเอวทับอีกชั้นหนึ่ง ฉันใส่ถุงน่องสีเนื้อกับรองเท้านับเตี้ยสีน้ำตาลอ่อน ส่วนกระเป๋าที่ใช้ใบเล็กสีเดียวกัน วันนี้ต้องบอกลากระเป๋าทอราเอมอนหนึ่งวันเพราะมันไม่เข้ากับชุดคุณนายที่กำลังสวมอยู่เลย สำนวความเรียบร้อยของตัวเองอยู่หน้ากระจกหลังจากแต่งหน้าและรวบผมเรียบร้อยแล้ว รู้สึกว่าหน้าตาจะสดใสเข้ากับชุดที่สวมอยู่ได้ดี หวังว่าคงจะดูอ่อนเยาว์กว่าอายุจริงบ้าง

กว่าจะแต่งตัวเสร็จก็ปาเข้าไปเกือบเจ็ดโมงครึ่ง ฉันนึกขอบคุณบริษัทที่ไม่บังคับให้ต้องแต่งตัวอย่างนี้ทุกวัน เมื่อคืนก่อนนอนฉันโทรศัพท์ไปที่ศูนย์บริการรถแท็กซี่ให้มารับที่คอนโดย ตอนเจ็ดโมงครึ่ง เพราะไม่อยากขับรถไปในสถานที่ที่ไม่เคยไปมาก่อน ถ้าเกิดหลงทางหรือรถติดมากๆ อาจจะพลาดนัดสำคัญได้ แล้วโทรศัพท์ในห้องก็ส่งเสียงร้องขึ้น ฉันเดินไปรับปรากฏว่าเป็นพนักงานที่หน้าเคาน์เตอร์บอกว่ารถแท็กซี่ที่ฉันนัดไว้มารับแล้วที่หน้าคอนโดย ฉันพูดขอบคุณพนักงานแล้วบอกว่าจะลงไปด้วยนี้

เมื่อเข้าไปนั่งในรถและบอกจุดหมายปลายทางกับคนขับแล้ว ฉันก็เหลือบไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินไปที่ลานจอดรถหน้าคอนโดย แล้วจังหวะที่เขา กำลังเปิดประตูรถอวดีสปอร์ตสีตัวาวคันงามอยู่นั้น ฉันก็เห็นหน้าเขาได้ถนัด คุณณัฐนั่นเอง! ด้วยสติที่มีทำให้ฉันต้องรีบหลบทันที

"คุณ คุณเป็นอะไรครับ" คนขับรถตกใจที่อยู่ๆ ฉันก็ทิ้งตัวลงบนเบาะรถอย่างรวดเร็ว

"ไม่มีอะไรค่ะ ฉันทำของตก"

แล้วทำไมต้องตกใจขนาดนี้ด้วยนะ เขาไม่ได้เห็นฉันสักหน่อย และอาจจะลืมไปแล้วก็ได้ว่าฉันเป็นใคร

ตั้งนั้นในระหว่างที่แท็กซี่ขับผ่านด้านหลังของรถอวดี ฉันจึงค่อยๆ โผล่ขึ้นมาที่หน้าต่างและเห็นว่าเขาได้เข้าไปนั่งในรถเรียบร้อยแล้ว

หลังจากทานพัฟฟูนากับกาแฟร้อนในร้านกาแฟใต้ตึกลูกค้าเรียบร้อยแล้ว พี่อ๊อต ยายน้ำ และฉันก็พร้อมที่จะขึ้นไปพบลูกค้า วันนี้ดูเหมือนว่าฉันกับยายน้ำจะนัดหมายกันมาก่อนเพราะเราใส่เสื้อผ้าโทนสีชมพูเหมือนกัน พี่อ๊อตถึงกับอออกปากว่าตัวเองเป็นผีน้อยในดงดอกไม้

เราขึ้นลิฟต์มาที่ชั้นสิบสอง เมื่อออกจากลิฟต์ก็เห็นชื่อบริษัท 'นิมมานนท์'

อย่างชัดเจน บริษัทนี้เป็นเจ้าของตราสินค้า 'กินรี' ที่เรากำลังจะทำโฆษณาให้ พี่อืดได้เข้าไปแจ่งชื่อและความประสงค์ของเรากับประชาสัมพันธ์สาวสวย เธอยิ้มต้อนรับและบอกว่ากำลังรอเราอยู่ หลังจากนั้นเราก็ถูกเชิญมารอที่ห้องประชุม ตั้งแต่เดินเข้ามาในบริษัท ฉันสังเกตเห็นว่าสถานที่ทำงานถูกตกแต่งอย่างทันสมัย ตั้งแต่โต๊ะทำงานจนถึงตู้เก็บเอกสาร มีการจัดแบ่งอย่างเป็นสัดส่วนด้วยการกั้นพาร์ทิชัน ไม่มีอะไรกตา พนักงานส่วนใหญ่ก็ยังคงอยู่ในวัยหนุ่มสาว เมื่อก้าวเข้ามาในห้องประชุมฉันก็เห็นโต๊ะรูปไข่ขนาดใหญ่ มีเก้าอี้ตัวนุ่มวางอยู่โดยรอบ และที่ผนังด้านหน้าห้องก็มีไวท์บอร์ดติดไว้ด้วย

เมื่อเรานั่งเรียบร้อยแล้ว สาวประชาสัมพันธ์ก็ขออนุญาตออกไปและบอกเราว่าสักครู่เจ้านายของเธอจะมาพบกับเรา พี่อืดเลือกนั่งตรงกลางระหว่างฉันกับยายน้ำ แม่บ้านของบริษัทเข้ามาเสิร์ฟกาแฟและน้ำเปล่าถึงแม้ว่าฉันจะเป็นคอกาแฟ แต่การที่ต้องดื่มสองแก้วในหนึ่งชั่วโมงก็ยังไม่ไหว ฉันจึงปล่อยมันไว้อย่างนั้น เวลาผ่านไปไม่ถึงห้านาที ฉันได้ยินเสียงกุกกักที่ประตูห้องประชุม เราทั้งสามคนมองไปตามเสียงนั้นเพราะคาดว่าคณะผู้บริหารของบริษัทคงมาถึงแล้ว มีคนสองคนก้าวเข้ามาในห้อง คนแรกเป็นผู้ชายตัวเล็ก คงจะอายุประมาณห้าสิบถึงห้าสิบห้าปีเพราะผมเริ่มมีสีตอกเลาแล้ว ส่วนคนที่เดินตามมาคาดว่าจะเป็นเลขานุการส่วนตัว เราทุกคนยืนขึ้นและสวัสดีพร้อมกัน

"สวัสดีครับ สวัสดี นั่งลงเถอะครับ ตามสบาย"

ทุกคนต่างแนะนำตัวและแลกเปลี่ยนกันจนดูเหนื่อย ในนามบัตรบอกว่าผู้ชายคนนี้ชื่อสินธร นิรมานนท์ เป็นเจ้าของบริษัทแห่งนี้

"เดี๋ยวยรอผู้จัดการผมหน่อยนะ พอดีติดคุยโทรศัพท์อยู่ คุณเศรษฐีคงทราบแล้วใช่ไหมผมครับว่าผมรู้จักกับคุณอาจงมาก่อน" คุณสินธรหันไปคุยกับพี่อืดถึงบีกอบอลของเรา

"ครับ ผมทราบจากคุณอาจองแล้วครับ"

"ผมดีใจนะที่เห็นคนรุ่นใหม่ก้าวขึ้นมาในตำแหน่งที่สำคัญ ของบริษัท อย่างบริษัทคุณเนี่ย คุณชลธรกับคุณเมษินี่ก็ดูท่าจะอายุน้อยมากสำหรับ ตำแหน่งที่สำคัญของบริษัท หรือคุณว่ายังไง"

ดูท่าทางคุณสินธรจะหาเรื่องคุยฆ่าเวลามากกว่าจะต้องการคำตอบจริงจัง

"ใช่ครับ ถ้าเราต้องการจะทำธุรกิจใหม่ๆ เราก็ต้องอาศัยความคิดของคนรุ่นใหม่ด้วย อย่างสองคนนี่เขาเป็นหัวกะทิเลย"

ที่อดีตคุยโตจนเราชิน แล้วตอนนั้นเอง เลขาณูการที่นั่งอยู่ด้านหลังของคุณสินธรรู้ก็พูดขึ้นมาเบาๆ

"ท่านคะ คุณณัฐมาแล้วค่ะ"

...

เราทุกคนมองไปที่ประตูพร้อมๆ กัน ชายหนุ่มที่เพิ่งเข้ามาใหม่กล่าวคำขอโทษกับทุกคน ฉันตกใจกับภาพที่เห็น หัวใจเต้นกระหน่ำไม่เป็นจังหวะ เพราะคนที่ยืนอยู่ที่หน้าประตูนั้นเป็นคนเดียวกับที่ฉันเห็นเมื่อเช้านี้! และเป็นคนเดียวกับที่เจอชุดชั้นในสีแดงของฉัน!!

หลังจากพยายามรวบรวมสติกลับคืนมาและพักหายใจกลับเข้าไป ฉันสังเกตว่าเขาไม่ได้แสดงความรู้สึกอะไรมากนัก นอกจากอมยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย จึงคิดเข้าข้างตัวเองว่าเขาคงลืมเหตุการณ์วันนั้นไปแล้ว หรือไม่... เขาก็จำฉันไม่ได้แล้ว

การประชุมได้พูดถึงรูปแบบการประชาสัมพันธ์ ระยะเวลาดำเนินงานงบประมาณ รวมถึงผู้รับผิดชอบหรือผู้ประสานงานระหว่างเอกโคกับกินรีแล้วเหมือนโชคชะตากลั่นแกล้ง ฉันต้องติดต่อประสานงานกับคุณณัฐ เตชะวินทร์ ผู้อำนวยการโครงการกินรีอย่างสนิทแนบแน่นตลอดเวลาหกเดือน ฉันอยากจะทำงานนี้ให้ย้ายน้ำไปเลย หากไม่ติดที่ว่าต้องแสดงผลงานให้เข้าตากรรมการเพื่ออนาคตอันสดใสในภายภาคหน้า

• บทที่ 5

เช้าวันเสาร์ฉันโทรศัพท์ไปเล่าให้เจ็ทฟังเรื่องการแข่งขันชิงตำแหน่ง
เรื่องที่พี่อืดจะลาออก เรื่องการดำเนินชีวิตของฉันในแต่ละวัน และที่ลืมไม่ได้
คือความบังเอิญที่ต้องพบเจอกับคุณณัฐอีกครั้งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

"แหม สงสัยคงเป็นพรหมลิขิตแล้วละหนู"

"พรหมลิขิตที่โหดร้ายนะสิคะเจ้ หนูยังอายุไม่หายเลย"

"โถ เรื่องนี้ตั้งเดือนมาแล้วนะ"

"ก็ถ้าไม่ต้องเจอกัน หนูก็ลืมไปแล้ว"

"เออละ เจ้มีวิธีที่จะทำให้หนูไม่ต้องอายุ"

"อะไรคะ บอกหน่อยๆ"

"จับเขาเลยไง เป็นแฟนกันไปเลย เท่านี้ก็ไม่ต้องอายุเรื่องเล็กๆ น้อยๆ
นี่แล้ว เพราะความรักยังมีเรื่องที่ต้องให้ค้นหาอีกเยอะแยะไป" เจ้ทำ
เสียงเล็กเสียงน้อย "แสดงว่าช่วงนี้ก็ต้องลุยทั้งเรื่องงานแล้วก็เรื่องหัวใจ
เลยสิ"

"เรื่องหัวใจที่ไหน...ไม่มีสักหน่อย เอาเรื่องงานให้รอดก่อนเถอะ"
ฉันพูดเสียงดัง

"แล้วเจ้านายหนูเขาจะออกไปทำธุรกิจอะไรเธอ"

"ไม่รู้เหมือนกัน ยังไม่ได้คุยอะไรกันมาก เพราะพี่อืดยังไม่ได้คุยกับ บอสเลยคะ"

"อ้าว แล้วถ้าบอสไม่ให้ออกล่ะ"

"อันนั้นให้เป็นเรื่องของผู้ใหญ่เขาแล้วกันเจ้ ตอนนี่หนูต้องเร่งทำผลงานก่อน"

"มีอะไรให้เจ้แนะนำก็บอกได้นะ ถ้าเรื่องสื่อสิ่งพิมพ์ล่ะก็เจ้พอจะช่วยให้"

"คะ ขอขอบคุณเจ้มากเลย"

หลังจากนั้นเราก็คุยกันถึงเรื่องนายแบบสุดหล่อที่มีชนยุ่ยยับทั้งตัว เจ็บอกว่าเซ็กซี่มาก แต่ฉันขอเถียงขาดใจว่ามันน่าขนลุกพิลึก

วันนี้ฝนตกตั้งแต่เช้า ฉันไม่คิดจะออกไปไหนจึงเลือกนั่งทำงาน หน้าโทรทัศน์แทน ฉันเปิดเน็ตบุ๊กเพื่อเช็กดูว่ามีอีเมลเข้ามาหรือไม่ ก็เห็น มีจดหมายเข้ามาในถาดเข้าหนึ่งฉบับ ลองกดเข้าไปดูปรากฏว่ามันมาจาก กิณีรี...คุณณัฐนั่นเอง ข้อความในจดหมายมีสั้นๆ ว่า

'สวัสดีครับคุณเมษินี

เมื่อวานผมจำคุณแทบไม่ได้ ยินดีที่ได้ร่วมงานกันครับ ผมคิดว่าต่อไปเราน่าจะติดต่อกันทางอีเมลเพื่อส่งข้อมูลที่สำคัญๆ คุณช่วยยืนยันกับผมทางแอดเดรสนี้ด้วยนะครับ ขอให้มีความสุขในวันหยุด

ณัฐ'

เออละ...สรุปว่าเขาจำฉันได้ นอกจากนั้นยังมีดอกกุหลาบสีแดงดอก เล็กๆ อยู่ใต้ชื่อพร้อมข้อความในวงเล็บอีกว่า...ผมคิดว่าคุณคงชอบสีแดง...อ้อ ผิดแล้วละ ฉันชอบสีม่วง แล้วนี่เขากำลังล้อฉันเรื่องสีชุดชั้นใน รีไปเล่านะ

หวังว่าจะไม่ใช่ โอ๊ย เขากำลังทำให้ฉันเป็นโรคหวาดระแวงและไม่เป็น
ตัวของตัวเองเลย...

ถึงเวลาแล้วที่ฉันจะประกาศความเป็นตัวของตัวเองบ้าง

'สวัสดิ์ดีคะคุณณัฐ

ยินดีเช่นกันค่ะ คุณสามารถติดต่อดิฉันที่แอดเดรสนี้ได้ค่ะ ขอขอบคุณ
สำหรับดอกไม้ แต่คุณคิดผิด ดิฉันไม่ได้ขอสีแดง หากมีอะไรที่ทำให้
คุณคิดเช่นนั้น ดิฉันขอยืนยันว่าคุณเข้าใจผิด ขอให้มีความสุขเช่นกัน
เมษาณี'

ฟังดูห้าวหาญและเชื่อมั่นในตัวเองดีมาก จากนั้นฉันก็เซฟแอดเดรส
ของนายณัฐไว้ในคอมพิวเตอร์ รู้สึกว่าตัวเองแสดงความเป็นมืออาชีพออกมา
ได้ดี มีระยะห่างระหว่างลูกค้าแต่ก็ไม่สูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง

ก่อนบ่ายฉันทานอาหารกลางวันง่าย ๆ คนเดียวในห้อง พอหนังท้องตึง
หนังตาก็เริ่มหย่อน แต่ไม่อยากจะล้มตัวลงนอนเลยเพราะกลัวจะนอนเพลิน
จนมืดค่ำ แล้วเป็นปัญหาว่าตอนดึกจะนอนไม่หลับอีก สงสัยบ่ายนี้ต้องหา
กิจกรรมทำสักหน่อย ฉันตัดสินใจเลือกจะไปออกกำลังกายที่ฟิตเนสของ
คอนโดฯ เพื่อลดไขมันส่วนเกินออกซะบ้าง นอกจากนั้นก็ยังเป็นการเก็บ
ข้อมูลมาทำงานอีกทางหนึ่งด้วย ในระหว่างนี้ก็คิดงานพร้อมกับย่อยอาหาร
ไปพลางๆ ก่อน

เวลาสิบหกนาฬิกาฉันก็ลงมาที่ชั้นสามซึ่งเป็นชั้นที่มีห้องออกกำลังกาย
สระว่ายน้ำในร่ม ห้องซาวน่า ห้องแต่งตัว และห้องอาบน้ำชาย-หญิง
รวมถึงห้องโถงว่างสำหรับจัดกิจกรรมต่างๆ เช่นแอโรบิกหรือโยคะ ฟิตเนส
ที่นี่โถงดังและมีสมาชิกทั้งในและนอกคอนโดฯ อยู่มากมาย บางครั้งฉันก็

ชวนเจ็กี่มาเล่นโยคะเหมือนกัน แต่อาจเป็นเพราะวันนี้ฝนตกปรอยๆ ทั้งวัน จึงไม่ค่อยมีคนมาออกกำลังกายกันมากนัก ฉันแจ้งชื่อและหมายเลขห้องที่เคาน์เตอร์ แล้วรับกุญแจล็อกเกอร์ก่อนเดินเข้าไปในห้องแต่งตัว ฉันเปลี่ยนเสื้อผ้ามาจากห้องแล้ว จึงแค่เปิดล็อกเกอร์เพื่อเอากุญแจห้อง โทรศัพท์มือถือ และกระเป๋าเงินเก็บไว้เท่านั้น

วันนี้ฉันเลือกไปห้องออกกำลังกายที่มีครูฝึกหุ่นแรมโบ้คอยแนะนำการออกกำลังกายที่เหมาะสมกับเราอยู่ แม้ว่าฉันจะย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้เกือบสามเดือนแล้ว แต่ก็ไม่ได้ลงมาที่นี้บ่อยนัก (นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมฉันจึงเป็นแหล่งรวบรวมไขมันส่วนเกิน) จึงไม่รู้สักใครสักคนที่กำลังออกกำลังกายในห้องนี้ ครูฝึกเดินมาแนะนำอุปกรณ์ออกกำลังกาย โดยให้ฉันวอร์มร่างกายเล็กน้อย แล้วเดินบนลู่วิ่งสิบห้านาที วิ่งเหยาะๆ อีกสิบห้านาที แต่เมื่อลองทำมันไม่ง่ายอย่างที่คิด เพราะหลังจากเริ่มวิ่งได้ไม่ถึงห้านาที หัวใจฉันก็สูบฉีดเลือดไปเลี้ยงร่างกายอย่างบ้าคลั่ง ลำคอแห้งผาก ระบบการหายใจติดขัด แต่ถ้าจะหยุดวิ่งตอนนี้ก็ขายหน้าเกินไปเพราะผู้คนที่อยู่รอบกายฉันยังคงตั้งหน้าตั้งตาวิ่งอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย บางคนมีเหงื่อท่วมตัวเหมือนไปว่ายน้ำมาก่อนที่จะกระโดดขึ้นลู่วิ่ง ฉันพยายามกัดฟันวิ่งต่อไป จนเวลาที่ตั้งไว้บนหน้าปัดเครื่องวิ่งบอกว่าฉันวิ่งมาได้แปดนาทีแล้ว คงดูไม่น่าเกลียดถ้าจะหยุด ฉันกดปุ่มปิดเครื่องก่อนจะหมดเวลาตามที่ตั้งไว้ แล้วกระโดดลงจากลู่วิ่งอย่างรวดเร็ว ยืนหอบเหมือนสุนัขหอบแดด และเพิ่งยอมรับกับตัวเองเตี้ยวันนี้เองว่าอายุของฉันเริ่มมากขึ้นแถมยังอ้วนอีกด้วย

ขณะที่หัวใจยังไม่กลับเข้าจังหวะปกติฉัน เห็นครูฝึกกำลังเดินมาพร้อมรอยยิ้มเยาะหยัน

"ไม่ไหวแล้วหรือครับ ใหม่ๆ ก็อย่างนี้กันทุกคน ไม่ต้องผิดหวังหรือครับ ออกกำลังกายต้องทำทุกวัน ร่างกายจึงจะอยู่ตัว"

...ขอบใจอะที่บอก...

ฉันยึดตัวขึ้นเพื่อให้เขาเห็นว่ายังไหว

"แล้วให้ทำอะไรต่อคะ" พยายามเข้มแข็งสุดฤทธิ์

"ซีจี้กรยานแล้วกัน ยี่สิบนาทีนะครับ"

ฉันพยักหน้าแล้วแอบยิ้ม คราวนี้คงสบายกว่าวิ่งแน่...

ฉันฟังคำอธิบายจากครูฝึกแล้วก็รู้ว่าที่ตัวเองคิดนั้นผิด เพราะถ้าเราต้องการจะใช้พลังงานในการออกกำลังกายจากกีฬาประเภทนี้ เราต้องตั้งหน้าตั้งตาปั่นอย่างหนักหน่วงให้ได้ความเร็วตามมาตรฐานที่ครูบอกไว้ แรกๆ ก็สนุกดี แต่เมื่อผ่านไปสิบนาที ขาทั้งสองข้างของฉันก็หนักเหมือนมีใครเอาตะกั่วมาถ่วงไว้ เหนื่อยเมื่อยโตๆ ไหลลงมาอบกั้ม ส่วนเนื้อตัวก็เปียกโชกไปด้วยเหงื่อ ด้วยความที่กลัวเสียหน้าฉันจึงมุ่งมั่นว่าต้องซีจี้จักรยานบ้านี้ให้ครบยี่สิบนาที แม้ผลที่ได้รับคือมันก็ยังคงตั้งอยู่ที่เดิม

...

ในที่สุดฉันก็ทำได้สำเร็จ คราวนี้ขาทั้งสองข้างไม่มีเสียวแรงโดยสมบูรณ์ ฉันนั่งพักเหนื่อยอยู่บนจักรยานพักใหญ่ จนเหลือบไปเห็นว่ามีหญิงสูงวัยกว่าฉันหลายปีแต่หุ่นดีมากๆ คนหนึ่งแสดงความจำนงทางสีหน้าว่าต้องการให้ฉันไปให้พ้นๆ ฉันจึงลากสังขารลงมาจากเครื่อง แล้วโซซัดโซเซมายืนอยู่หน้าอุปกรณ์ยกน้ำหนักหลายขนาดที่วางเรียงกันเป็นตับ คราวนี้ครูฝึกก็เดินมาหาอีกครั้ง เสมือนมีเรดาร์คอยจับความเคลื่อนไหวของฉันอยู่ตลอดเวลา

"สนใจยกน้ำหนักใช่ไหมครับ ดีเลย ช่วงแขน หัวไหล่ แล้วก็หน้าอก จะสวยมากครับถ้าเรยกอย่างถูกวิธี"

แล้วก็ไมรอให้ฉันปฏิเสธ เขาเลือกดัมเบลล์ขนาดหนึ่งจุดห้ากิโลกรัมขึ้นมา แล้วให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด เพราะการใช้อุปกรณ์ไม่ถูกวิธีอาจทำให้เกิดอาการบาดเจ็บที่กล้ามเนื้อได้ ฉันทำทุกท่าที่เขาแนะนำ รู้สึกเหมือน

แขนจะหลุดออกจากป่า

จากนั้นฉันก็ไปใช้อุปกรณ์ทรมานร่างกายชิ้นต่อไป โดยต้องนอนราบลงไปกับเก้าอี้แล้วครูฝึกจะใช้สายรัดช่วยล็อกข้อเท้าไว้ให้อยู่กับที่ จากนั้นฉันต้องช่วยตัวเองโดยผงกหัวขึ้นให้มากที่สุดเป็นจำนวนสามสิบครั้ง พังดูเหมือนไม่ยากเลย แต่ขอโทษเถอะ มันคือเครื่องสลายไขมันหน้าท้องนั่นเอง! ฉันนับได้สิบสองครั้งในตอนารู้สึกเหมือนไขมันหน้าท้องมันขาดออกเป็นริ้วๆ คราวนี้ล้มเหลวเหมือนการวิ่ง ฉันทนได้สูงสุดสิบห้าครั้งแล้วโอดโอยให้ครูฝึกช่วยดึงสายรัดออกโดยเร็ว หลังจากเขายอมปล่อยแล้วฉันก็ต้องยืดเหยียดขาเพื่อให้กล้ามเนื้อได้ผ่อนคลาย และก่อนออกจากห้องทรมานร่างกาย ครูฝึกก็รู้ว่าพรุ่งนี้ฉันจะปวดเมื่อยปางตาย แต่ไม่ต้องตกใจให้พยายามมาที่นี้อย่างต่อเนื่อง ฉันกล่าวขอบคุณเบาๆ แล้วไม่ได้ให้คำมั่นสัญญาใดๆ กลับไปเลย...

เมื่อกลับเข้าไปในห้องแต่งตัวอีกครั้ง นาฬิกาที่ฝาผนังบอกเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที ฉันจัดการล้างหน้าล้างตาแล้วนั่งจุ่มบิกูอยู่หน้าล็อกเกอร์ เมื่อมีสาว ๆ กลุ่มเดินแอโรบิกที่หุ่นเหมือนซูเปอร์โมเดลเดินเข้ามาในห้องกลุ่มหนึ่ง ฉันก็ลุกเดินออกมาเพราะทนฟังพวกเธอคุยกันไม่ได้ว่าเธออ้วนเกินไป มีไขมันส่วนเกินมากเกินไป

...ขอโทษนะคะสาว ๆ ต้นขาของพวกคุณยังเล็กกว่าต้นแขนของฉันซะอีก...

เออละ ความรู้อีกอย่างสำหรับ 'กินรี' คือสินค้าทุกชนิดต้องไม่มีไขมัน...แล้วคนเราจะอยู่ไปเพื่ออะไรกัน เพราะของอร่อยๆ ครั้งหนึ่งในโลกนี้มันมีไขมันเป็นส่วนผสมนะ...

หลังจากกลับขึ้นมาที่ห้อง ฉันคิดว่านั่งพักสักครู่ก่อนอาบน้ำท่าจะดี

จึงเดินไปเปิดวิทยุแล้วเลือกไปนั่งที่ระเบียงพร้อมน้ำส้มคั้นหนึ่งแก้ว ท้องฟ้าข้างนอกเริ่มมืดลงแล้ว ฝนก็ยังคงตกปรอยๆ อยู่ในสวนสาธารณะข้างล่าง ไม่มีผู้คนออกมาวิ่งจ็อกกิ้ง ขี่จักรยาน หรือร่ำมวยจีนเหมือนทุกวัน ดวงไฟในสวนเริ่มทยอยติดขึ้นที่ละดวงสองดวง ยิ่งทำให้ฉันมองเห็นสายฝนที่สะท้อนกับแสงไฟได้ง่ายขึ้น แม้ว่าจะได้ยินเสียงรถราหรือเสียงผู้คนแว่วๆ บ้าง แต่ภาพที่ฉันเห็นอยู่เบื้องหน้านั้นก็ทำให้ฉันรู้สึกเหงาขึ้นมาจับใจ ดีเจในวิทยุเหมือนจะรับคลื่นความเหงาของฉันได้ เขาจึงอยากเปิดเพลงให้กับคนที่กำลังเหงาอยู่ทุกคน คิดถึงพ่อกับแม่จัง หลังจากนั้นปล่อยใจไปกับเสียงเพลงได้ครู่หนึ่งก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

"สวัสดีค่ะ บัวค่ะ"

"ฮัลโหล ลูกรัก"

"หวัดดีค่ะแม่ กำลังคิดถึงอยู่พอดีเลย"

"แม่กับพ่อก็คิดถึงลูกจ้ะ"

"ปิดร้านแล้วเหอะคะ" พ่อกับแม่ฉันเปิดร้านขายผ้าไหมอยู่ในจังหวัด
เชียงราย

"ปิดแล้วจ้ะ เมื่อไรจะกลับบ้านล่ะเรา"

"ตอนนี้งานยุ่งมากเลยคะ" หลังจากนั้นฉันก็เล่าเรื่องงานให้แม่ฟัง

"เอ หัวหน้าบัวนี่ก็ใจร้ายเหมือนกันนะ"

"ยังไฉะแม่ เรื่องที่ให้เราแข่งขันกันเหอะคะ"

"เรื่องนั้นแม่พอเข้าใจ แต่การเลือกคนหนึ่งให้ขึ้นเป็นนายอีกคนหนึ่งนี่มันเป็นการทำร้ายจิตใจกันนะ ลูกคิดดูสิ ถ้าใครสักคนไม่ว่าบัวหรือเพื่อนของบัวเป็นคนที่ไม่ถูกเลือก เขาจะไปอยู่ตรงไหน บัวบอกแม่ว่าตอนนี้ลูกกับเพื่อนตำแหน่งเท่าๆ กัน แล้วลูกจะทนได้ไหมถ้าลูกต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้และต้องกลายเป็นลูกน้องของเพื่อน นี่ต่างหากที่แม่ว่ามันทำร้ายจิตใจกัน"

เออ ฉันไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้เลย อาจเป็นเพราะคิดว่ายังอีกไกลกว่าที่เราจะรู้ว่าใครจะเป็นคนที่ถูกเลือก และหลังจากประชุมร่วมกันแล้ว ฉันคิดว่างานนี้ก็เหมือนกับงานอื่นที่เราต้องทำออกมาให้ลูกค้าพอใจที่สุด แล้วก็ไม่ได้เตรียมตัวเลยว่าถ้าต้องเป็นคนที่ไม่ถูกเลือก... จะทำยังไงต่อไป แต่กลับเป็นแม่ของฉัน... คุณนายร้านขายผ้าที่คิดเรื่องนี้ขึ้นมาได้

"ว่าไงจะ เจียบไปเลย"

"บ๊วว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาของธุรกิจค่ะ เขาแค่ต้องการได้คนที่เก่งที่สุดมาทำงานให้บริษัทเท่านั้นเอง บ๊วกก็มีหน้าที่ทำงานออกมาให้ดีที่สุด ผลจะออกมาเป็นยังไงก็รับมันไว้ค่ะ" ฉันยอมรับด้วยเสียงเศร้า

"นั่นเป็นข้อดีของลูกนะจ๊ะ การทุ่มเททำงานอย่างเต็มความสามารถ แล้วก็ยอมรับกับผลที่เกิดจากการตัดสินใจของตัวเอง มันเป็นเรื่องที่ต้องแม่ภูมิใจในตัวลูกนะ"

"แต่ตอนนี้บ๊วกยังตอบแม่ไม่ได้ค่ะว่าจะทำยังไง ถ้าต้องแพ้ครั้งนี้" ฉันเสียงอ่อยกว่าเดิม

"อ๊ย นี่แม่ทำให้บ๊วกไม่สบายใจรีเปลา เอาเป็นว่าค่อยๆ คิดไปนะจ๊ะ ถ้าเกิดอะไรขึ้น จำไว้ว่าแม่กับพ่อเป็นที่พึ่งของลูกได้เสมอ แม่อยากให้คุณกลับมาอยู่บ้านเราจะตาย"

ฉันยิ้มกับคำพูดนั้นเพราะแม่พยายามอย่างมากเพื่อให้ฉันกลับไปใช้ชีวิตที่เชียงใหม่

"ค่ะ ขอบคุณค่ะแม่ บ๊วรักแม่จัง ขอคุยกับพ่อบ้างได้ไหมคะ ไม่ได้ยินเสียงหลายวันแล้ว"

แม่รับคำแล้วตะโกนเรียกพ่อตั้งลั่น ฉันไม่ได้คุยกับพ่อเรื่องงานเลย พ่อเป็นผู้ชายที่น่ารัก ประณีประนอม ไม่ค่อยมีปากมีเสียง และเป็นคนที่ให้เกียรติแม่ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ พ่อบอกว่าอยากเจอฉันแต่ไม่ยอมมากกรุงเทพฯ ฉันจึงสัญญาว่าถ้างานไม่รัดตัวมากจะกลับบ้านไปเยี่ยมพ่อแม่เอง

หลังจากวางหูไปแล้ว ฉันก็เข้าไปนอนแช่ในอ่างอาบน้ำพร้อมกับคิดถึงเรื่องในอนาคต ใช้เวลาอยู่นานจนนิ้วมือเริ่มเขียวแต่ก็ยังหาข้อสรุปให้กับตัวเองไม่ได้ ได้แต่คิดว่าไปวนมาว่าถ้าชนะ ฉันก็สามารถอยู่เอคโคต่อไปได้อย่างภาคภูมิใจในตำแหน่งผู้อำนวยการแผนก แต่ถ้าแพ้ล่ะ ฉันจะทนอยู่ได้อย่างไร ในเมื่อเพื่อนที่ทำงานกันมา (บางครั้งก็กัดกัน) จะขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งที่สามารถบังคับบัญชาฉันได้ อยากรู้จังว่าายหน้าจะกังวลกับเรื่องนี้บ้างไหมนะ

•
บทที่
6

แล้ววันอาทิตย์ฉันก็อยู่ในภาวะปวดตึงไปทั้งตัว เมื่อถึงเช้าวันจันทร์ แม้ฉันจะยังไม่ได้ตัดสินใจวางแผนอนาคตของตัวเองอย่างชัดเจนแต่ฉันก็มาทำงานด้วยสภาพร่างกายที่ดีขึ้นมานิดหน่อย พร้อมกับร่างแผนงานของกินรีที่ได้คิดมาตลอดวันหยุด ฉันวางแผนการประชาสัมพันธ์ไว้มากมายหลายวิธีซึ่งต้องรอประชุมร่วมกับนายน้ำก่อนที่จะเอาความคิดเหล่านี้ไปเสนอให้พี่อืดพิจารณา หลังจากแวะซื้อกาแฟร้อนจากร้านสตาร์บัคส์แล้วฉันก็ขึ้นไปห้องทำงานของตัวเอง บรรยากาศของเอคโค่เงียบเหงามาก โดยเฉพาะฝ่ายครีเอทีฟ พวกนี้ต้องทำงานร่วมกับฉัน แต่ส่วนมากชอบทำตัวเหมือนแวมไพร์ นิยมทำงานตอนค่ำมืด โดยให้เหตุผลว่าสมองจะลื่นไหลดีตั้งแต่หกโมงเย็นเป็นต้นไป ส่วนตอนเช้ากว่าจะมาทำงานได้ก็สิบโมงไปแล้ว ดังนั้นเช้านี้จึงเห็นเพียงลูกน้องในแผนกของตัวเองที่กำลังยืนเฝ้าที่กันเรื่องหนังที่ไปดูกันมาเมื่อวันหยุด หลังจากหยุดพักทักทาย ฉันก็เดินมาถึงห้องทำงานเล็กๆ ที่กั้นด้วยพาร์ทิชันของตัวเอง เหลือบไปเห็นโพสต์อิทส์เหลืองติดไว้ที่กระจกหน้าห้องจึงดึงออกมาดู ในนั้นเขียนว่า...

'บัวบาน...

วันนี้ลืบโม่ง คุณกันเรื่องกินนรีก่อนเอาข้อมูลไปคุยกับพี่อืด'

อ้อ คุณหนองหน้านั่นเอง แหม ยังไม่ได้เป็นเจ้านายฉันเลยนะยะ เล่นจิกหัวกันตั้งแต่เช้า นี่แสดงว่าหล่อนมาทำงานแล้วสิ

นี่ไง คู่แข่งที่น่ากลัว ฉันว่าตัวเองทำงานเร็วแล้วนะ ยังมีคนที่เร็วกว่าซะอีก ฉันบอกให้ลูกน้องที่อยู่หน้าห้องโทรไปบอกยายน้ำด้วยว่ารับทราบเรื่องนัดประชุมเรียบร้อยแล้ว เพราะก่อนจะตีหมาแพ...ฉันยังไม่อยากคุยกับเธอ เดียวหมาแพไม่ร่อย

ตอนแรกฉันคิดว่าเราจะเถียงกันจนหน้าดำหน้าแดง แต่ปรากฏว่าการหาหรือเป็นไปได้อย่างดี ความคิดหลายๆ อย่างของเราใกล้เคียงกัน เพียงแค่ปรับนิดหน่อยก็เข้ากันได้ (โดยเฉพาะเรื่องการโนบราของสัญลักษณ์นกกินนรี ซึ่งเป็นไปไม่ได้ถ้าต้องออกสื่อโทรทัศน์) ในขณะที่ยายน้ำกำลังอธิบายแนวคิดเพิ่มเติมนั้น ฉันก็แอบคิดว่าเธอจะกังวลเรื่องในอนาคตเหมือนฉันบ้างไหมนะ...บางทีเธออาจจะเชื่อมั่นว่าตัวเองจะเป็นผู้ชนะก็ได้ เพราะเธอไม่ได้แสดงท่าทางวิตกกังวลอะไรเลย แต่ฉันก็ไม่คิดจะถามเธอหรอก เสียฟอร์มเปลืองๆ หากเธอมั่นใจในตัวเอง ฉันก็ควรจะมีใจบ้างเหมือนกัน

หลังจากเราสรุปความคิดได้ในแนวทางเดียวกันแล้ว ฉันจะทำหน้าที่สรุปเป็นเอกสารเพื่อให้พี่อืดอนุมัติเบื้องต้นก่อน จะได้นำไปคุยกับลูกค้าต่อไป เมื่อเราแยกย้ายกันที่หน้าห้องประชุมเพื่อกลับไปโต๊ะทำงานของตัวเอง ฉันเหลือบไปเห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งยืนแก้ง กังๆ อยู่หน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ แต่ไม่เห็นพนักงานประชาสัมพันธ์อยู่ สงสัยคงจะเข้าห้องน้ำ ฉันจึงเดินเข้าไปหาเด็กคนนั้น

"มาส่งเอกสารหรือจ๊ะ"

ฉันถามในขณะที่เพิ่งสังเกตเห็นว่าเด็กคนนั้นไม่ได้ถือเอกสารอะไร นอกจากดอกกลีบลีลี่สีขาวช่อใหญ่

"สวัสดีครับ ที่นี่บริษัทเอคโคโซใหม่ครับ"

"โซ่จ๊ะ"

"คือผมมาจากร้านบ้านดอกไม้ครับ คุณชลธรอยู่ไหมครับ"

ว้าว คุณหนูชลธรมีคนส่งดอกไม้ช่อใหญ่มาให้ซะด้วย ฉันจะไม่ยอมพลาดโอกาสพิเศษของเธอครั้งนี้แน่

"อยู่จ๊ะ ฉันเซ็นรับแทนได้ไหม แล้วจะเอาไปให้เธอเอง"

"ได้ครับ" เด็กยื่นกระดาษแผ่นเล็กๆ มาให้ฉันเซ็นชื่อแล้วก็ลากลับไป

ฉันถือช่อดอกกลีบลีลี่สีขาวไว้ในอ้อมแขน นึกอิจจายายน้ำขึ้นมานิดหน่อยแล้วเดินไปที่ห้องทำงานของเธอ เสียงลูกน้องผิวปากวิ้วว้าวกังคิดว่ามีคนส่งดอกไม้มาให้ฉันแน่ ฉันสายหัวแล้วบู้ยี้ไปทางห้องยายน้ำ เมื่อมาถึงหน้าห้อง ฉันเคาะประตูที่ชั้นก่อนยื่นหน้าเข้าไป

"ห้องนี้มิกลินอะไรตุ้ๆ"

ฉันยื่นหน้าเข้าไปในห้องแล้วทำจมูกพุดพิด

"ไม่เห็นจะมิกลินอะไรเลย จมูกหาเรื่อง"

ยายน้ำนั่งอยู่ที่เก้าอี้หน้าคอมพิวเตอร์ของตัวเอง

"สงสัยกลืนน้ำเน่า เนี่ย มันส่งกลืนไปไกลมากจนคนข้างนอกทนมไม่ไหว"

ฉันเริ่มกวน

"นี่เธอไม่มีงานทำรีไร้ง กวนคนอื่นอยู่ได้"

รู้สึกว่าคุณหมूमึในร่างกายของยายน้ำคงสูงขึ้นเล็กน้อย แต่ฉันเริ่มสนุก

"อ้าว จริงๆ นะ ไม่รู้ใครเขาทนมไม่ได้ เลยส่งของหอมๆ มาให้ดับกลิ่นไง"

ฉันพุดจบแล้วเอาดอกไม้ไปวางให้เธอที่โต๊ะทำงาน "ยังไม่ได้เปิดการ์ดดูนะ แค่เซ็นรับมาให้เฉยๆ สงสัยเจ้าของเขาจะเหม็นมาก ดุชิ ส่งมาให้ซะช่อ"

เบื้อเริ่มเลย"

ฉันยืนกอดดอกเพื่อรอคูปฏิภิกิริยาของเธออยู่ ยายน้ำตกละเลเล็กน้อย แล้วหน้าก็แดงแจ๋

"นี่เธอ เสร็จแล้วก็ออกไปได้แล้วอะ" เธอหันมาตุนั้น ดูเหมือนจะไม่โกรธแล้ว

"คำขอขบใจละ ยังไม่ได้ยินเลย"

"ขอขบใจ" ยายน้ำตกละเลเบาๆ แล้วเอื้อมมือไปแตะกอสบดอกกลิลลี่

"ไม่ใช่ฉันคนเดียวนะ อย่าลืมโทรไปขอขบใจคนที่ส่งมาให้ด้วย"

"ยุ่ง!!!"

ฉันเดินหัวเราะออกมาจากห้องทำงานของยายน้ำ วันนี้ยายน้ำน่ารักดี ฉันไม่ค่อยได้เห็นเธอแถมแต่งตัวความอายหรือก ถ้าจะเห็นก็ตอนอารมณ์โกรธซะมากกว่า การที่มีคนใส่ใจเรานี่มันดีจริงน้ำ แม้ฉันจะไม่เดือดร้อนเรื่องที่ยังเป็นโสดอยู่จนทุกวันนี้ แต่ฉันก็อยากมีเรื่องอะไรให้กุกกิกหัวใจบ้างเหมือนกัน แต่คิดไปคิดมาอย่าดีกว่า เพราะเรื่องงานยังตัดสินใจไม่ได้เลย เอาเรื่องความรักเข้ามาอีกคงจะยุ่งน่าดู คิดได้แบบนี้แล้วก็ไปทำงานต่อดีกว่า

เมื่อกลับมาที่โต๊ะของตัวเอง ฉันเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อเช็คอีเมลที่วันนี้ยังไม่มီးอะไรเป็นงานเป็นการเลยนอกจากจดหมายขยะซึ่งส่งมาเพื่อขายสินค้ากับจดหมายลูกโซ่จากเพื่อนที่ตั้งใจส่งให้คนทั่วโลกได้อ่านข้อความเดียวกัน ฉันจัดการกำจัดจดหมายที่ไม่สำคัญทิ้งไปจากกล่องข้อความระหว่างนั้นลูกน้องคนหนึ่งก็ยื่นหน้าเข้ามาในห้อง

"พี่บัว ตกลงแผนกเราชายหัวหน้าออกคนนึงแล้วใช่เปล่า"

ฉันรู้ว่าเจ้าลูกน้องมันต้องเมาท์กันเรื่องดอกไม้ของยายน้ำแน่

"อยากรู้จักไปถามเจ้าตัวเขาเองสิ แต่ที่แน่ๆ พี่ยังขายไม่ออก ถ้ารู้จักใครที่อาการครบสามสิบสองก็ช่วยบอกเขาด้วยว่ายังมีของค้างสต็อกอยู่ชิ้นหนึ่ง"

ลูกน้องตัวแสบหัวเราะดั่งลั่น "ไอ้ะ เดี่ยวลีม หนูจะมาบอกพี่ว่าตอนที่

ที่ประชุมมีเพื่อนชื่อกิโอรมา บอกให้โทรกลับด้วยค่ะ"

"แท่งกิว แยกไปทำงานได้แล้ว"

ฉันโบกมือโบกมือไล่แล้วก็กดโทรศัพท์ไปหาเจ็ท เสียงรอสายดังอยู่ไม่นาน เจ็ทรับสาย

"ฮัลโหล กิพุดชะ"

"โอ้ พลาดมากเลย วันนี้เจ็ทนั่งโต๊ะด้วย"

"วันนี้หมอดูทักจะ ว่าให้อยู่กับโต๊ะหนึ่งๆ แล้วจะได้ลาภ"

"ได้ลาภหรือเจ็ท มีสัมตำไถ่อย่างด้วยไหม หนูจะได้ตามไปกิน"

"แหม เจ้าเด็กคนนี่ แล้วเมื่อกี้ประชุมหรือจะ ตบตีกับใครมาบ้างละ"

"ก็ห้ามส่งโรงพยาบาลไปคนหนึ่ง อีกคนกำลังปฐมพยาบาลอยู่...เฮ้ย เจ็ท หนูประชุมนะ ไม่ได้ไปรบ แล้วเจ็ทมีอะไรให้หนูรับใช้คะ"

"ดิฉันไม่บังอาจหรอกค่ะ ท่านผู้อำนวยการ" เจ็ทดลื้อเลียนเสียงหวาน

"อู๊ย! อย่าเพิ่งเรียกอย่างนั้น เดี่ยวช็อกлакขึ้นหัวกันพอดี"

"ก็ได้จ้ะ ที่เจ็ทโทรมาเนี่ย เพราะอยากชวนหนูไปงานปาร์ตี้ฉลองครบรอบสิบปีของหนังสือเจ็ทจ้า"

"งานที่ต้องแต่งตัวสวยๆ แล้วยังมีคนเหงือกแห้งหรือเจ็ท ไม่เอาหรือกี่ยุ่กี่ยางแต่งตัว"

"อู๊ย! นี่คุณหนูบัว คุณมีเพื่อนเป็นอะไรจ๊ะ เรื่องแต่งตัวไม่ใช่ปัญหาเลย เจ็ทแค่อยากให้เห็นมีความสุข งานนี้ไม่ต้องตราตรึงยาวหรอก แค่ชุดงานกลางคืนแบบสั้นก็พอ เดี่ยวเจ็ทหาชุด รองเท้า กระเป๋าให้ครบเซ็ท"

"เจ็ทต้องมีแผนอะไรแน่เลย บอกมาซะดีๆ นะ"

"ไม่มี ก็แค่เห็นว่าหนูจะทำโฆษณาให้อะไรนะ ชื่อไทยๆ นะ"

"กินรีหรือคะ"

"เออ นั่นแหละ แล้วกลุ่มเป้าหมายคือพวกไฮโซไฮโซใหม่ละ เจ็ทเลยอยากให้เห็นมาดูงานนี้ไง ไฮโซแท้ไฮโซเทียมมีเพียบ เผื่อมาเก็บข้อมูลด้วยไง"

นะ...มาหอะนะ" เจี๋คะยันคะยอ

ฉันมาคิดดูแล้ว เห็นมีแต่ประโยชน์สำหรับตัวเองทั้งนั้นจึงตอบตกลง "ไปก็ได้"

"เย้! แล้วบ้ายนี่จะแพ็คกำหนดการมาให้หะ" พังจากน้ำเสียงดูเหมือน เจี๋จะดีใจมาก "มีอีกเรื่อง หนูอ่านหนังสือผู้จัดการเล่มล่าสุดรึยัง"

"ยัง...ทำไมจะ เจี๋ให้สัมภาษณ์ลงหนังสือหะ"

"ไม่ใช่เจี๋ เอาเป็นว่าไปหาตุก่อนแล้วกัน แค่นี้ก่อนหะ เจี๋ต้องไปดูแล เด็กๆ ทำงานแล้วละ"

หลังจากเจี๋วางหูไป ฉันก็เดินออกมาหาลูกน้องที่หน้าห้อง

"เด็กๆ หนังสือผู้จัดการเล่มล่าสุดมาส่งรึยัง"

"มาส่งแล้วหะ พี่บัวจะใช้หะหะ เดี่ยวหนูเอาไปให้" ลูกน้องคนเดิม ตะโกนข้ามห้องมาบอก

"แท้งกั๊ว"

หนังสือผู้จัดการเป็นนิตยสารที่แนะนำผู้บริหารหน้าใหม่ให้กับวงการ ธุรกิจได้รู้จัก บริษัทของเรารับหนังสือนี้เป็นประจำเพราะบางครั้งต้องใช้ ข้อมูลด้านการตลาดจากหนังสือเล่มนี้ด้วย เจ้าลูกน้องวางหนังสือให้ที่โต๊ะ แล้วออกจากห้องไป ฉันหยิบมันขึ้นมาดูปรากฏว่าหน้าปกฉบับนี้แนะนำ... 'คุณณัฐ เตชะวินทร์' ผู้อำนวยการโครงการกินรี!

ฉันเปิดเข้าไปอ่านประวัติและประสบการณ์การทำงานของเขาแล้วก็ ต้องทึ่ง อายุสามสิบสี่ปี จบปริญญาโทสองใบด้านการตลาดและการบริหาร งานทั่วไปจากเมืองนอกและเคยทำงานอยู่ที่ต่างประเทศด้วย ตอนนั้นก็เพิ่ง ย้ายกลับมาทำงานที่เมืองไทยโดยเลือกทำงานกับบริษัทนิมมานนท์เป็น แห่งแรก นอกจากนั้นเขายังมีพ่อเป็นนักการทูตอีกด้วย โอโฮ ช่างสมบูรณ์แบบ เหลือเกิน หน้าตาดี ฉลาด รวย เนียบทุกตารางนิ้ว แถมโสด (มีแนวโน้ม เป็นเกย์มาก...อันนี้ฉันคิดเอง) หลังจากขึ้นปกหนังสือเล่มนี้แล้วหวักระได้บ้าน

คงแห้งยาก ป่านี่สาวๆ โนวงสังคมคงตั้งตัวเป็นแฟนคลับของเขาเรียบร้อยแล้ว แล้ว แม้ว่าน่าสนใจที่จะสมัครเป็นสมาชิก แต่นั่นเป็นคนประเภทสงสัยในความสมบูรณ์แบบ ของทุกชิ้นมันต้องมีตำหนิทั้งนั้นแหละ ดังนั้นงานนี้ ขออยู่ห่างๆ ดีกว่า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3j0Oeoe>